

BRISINGR

CHRISTOPHER
PAOLINI

FRAGMENT

BRISINGR

Odkaz Dračích jazdcov,

3. část

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

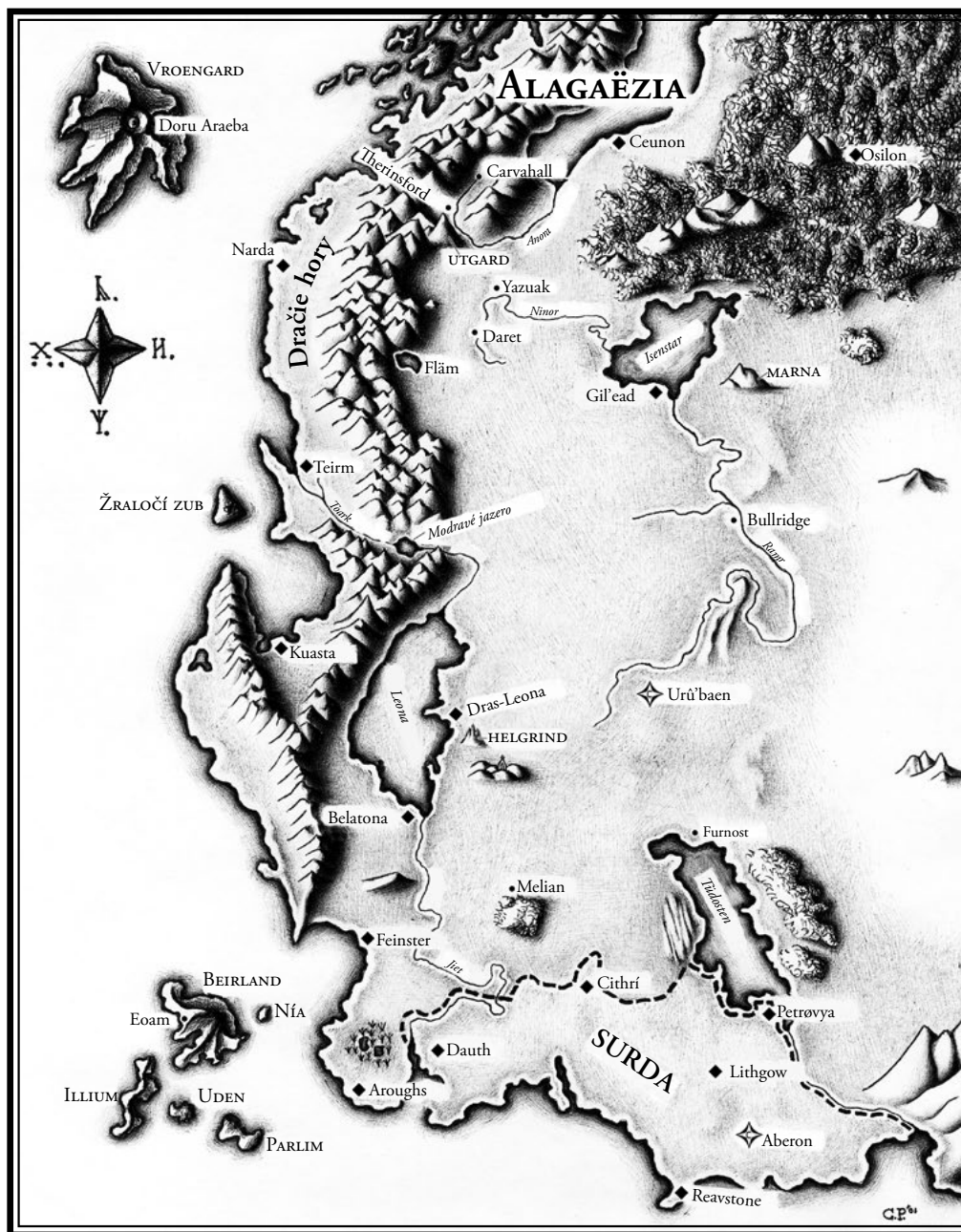
FRAGMENT

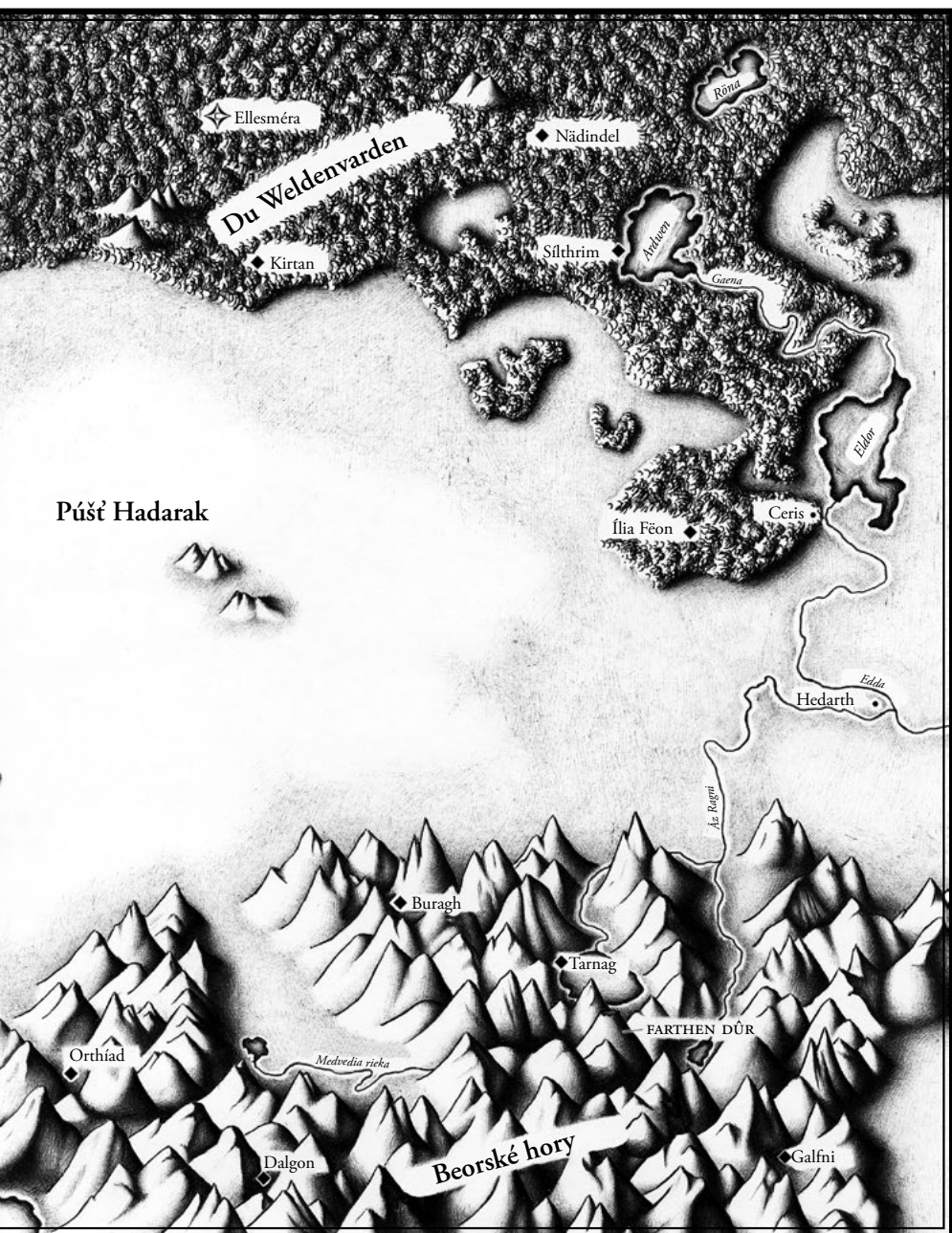
Christopher Paolini
BRISINGR – Odkaz Dračích jazdcov, 3. část – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

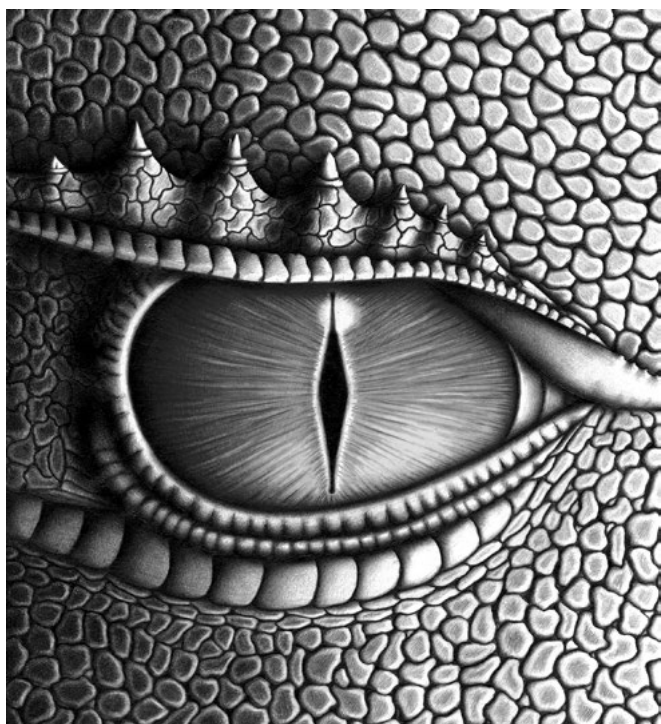
Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

BRISINGR

CHRISTOPHER
PAOLINI

BRISINGR

OHEŇ

ODKAZ DRAČÍCH JAZDCOV

TRETIA ČASŤ

FRAGMENT

Christopher Paolini: *Brisingsr, Inheritance Cycle, Book Three*

Text copyright © 2008 by Christopher Paolini

Map art copyright © 2003, 2023 by Christopher Paolini

Illustrations on pages 4 and 744 copyright © 2003 by Christopher Paolini

This edition published by arrangement with Random House Children's Books,
a division of Penguin Random House LLC.

All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part in any form.

Cover illustrations © Adrián Macho, 2024

Translation © Jana Petríková, Mária Havranová, 2009

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2024

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie
sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme
alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4147-7 (1. zverejnenie, 2024)

ISBN e-knihy 978-80-566-4353-2 (1. zverejnenie, 2024) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-566-4354-9 (1. zverejnenie, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-4355-6 (1. zverejnenie, 2024) (mobi)

*Ako vždy túto knihu venujem svojej rodine.
A aj Jordan, Nine a Sylvii, žiarivým svetlám novej generácie.
Atra esterní ono thelduin.*

OBSAH

Dej <i>Eragona</i> a <i>Eldesta</i> , prvých dvoch častí	
<i>Odkazu Dračích jazdcov</i>	13
Brána temnôt	20
Pri táboráku	29
Útok na Helgrind	54
Nezhody	70
Jazdec a ražak	79
Sám pešo krajinou	87
Skúška dlhých nožov	108
Okrídlené zvesti	123
Cesta v utajení	138
Chúlostivá záležitosť	163
Krvavý vlk	174
Zľutuj sa, Dračí jazdec!	188
Tiene minulosti	197
Uprostred nepokojného davu	225
Odpoveď kráľovi	238

Hostina s priateľmi	248
Prelínajúce sa príbehy	257
Náprava	265
Zlaté dary	276
Potrebujem meč	295
Nečakaní hostia	306
Oheň na nebi	313
Muž a žena	340
Šepkanie v noci	352
Príkazy	356
Cez hory a doly	381
Pre svoju lásku	395
Kamenný les	405
Smejúce sa mŕtvolý	420
Krv na skalách	430
Uhol pohľadu	451
Pobozkaj ma, láska	460
Glúmra	463
Zhromaždenie klanov	472
Neposlušnosť	495
Správa v zrkadle	518
Štyri údery na bubon	525
Stretnutie	534
Korunovácia	539

Múdre slová	549
Pranier	554
V oblakoch	564
Baranie hlavy	571
Rodokmeň	581
Stratení milenci	589
Odkaz	603
Duša z kameňa	609
Ruky bojovníka	620
Strom života	626
Kúzla vo vyhni	642
Jazdec, ako sa patrí	657
Do boja	663
Rozlúčka	666
Let	677
<i>Brisíng!</i>	682
Tieň skazy	698
Východ slnka	715
 Jazykový sprievodca	 725
Stručný prehľad postáv, miest a niektorých zvláštností	736
Poďakovanie	741

DEJ ERAGONA A ELDESTA

prvých dvoch častí *Odkazu Dračích jazdcov*

Eragon má pätnásť rokov a žije na farme so strýkom Gerom a s bratrancom Roranom neďaleko dediny Carvahall. Gero so svojou zosnulou ženou Marian chlapca vychovali ako vlastného. O jeho otcovi sa nič nevie a matku Selenu – Gerovu sestru – od pôrodu nik nevidel.

Jedného dňa sa počas lovu v Dračích horách pred Eragonom znenazdania zjaví lesklý modrý kameň. Odnesie si ho domov, a keď neskôr kameň praskne, vyliahne sa z neho dračie mláďa. Len čo sa ho chlapec dotkne, objaví sa mu na dlani strieborná značka, a tak medzi nimi vznikne nezrušiteľné puto a z Eragonu sa stane jeden z legendárnych Dračích jazdcov. Mláďa pomenuje Zafira po dračici, o ktorej sa mu zmienil dedinský rozprávač Brom.

Dračí jazdci, ustanovení pred tisíckami rokov po veľkej vojne elfov s drakmi, mali zaručiť, že medzi týmito dvoma rasami už nikdy nevznikne podobné nepriateľstvo. Stali sa strážcami mieru, učiteľmi, liečiteľmi, znalcami prírody a vďaka svojmu spojeniu s drakmi aj najväčšími čarodejmi. Pod ich vedením a ochranou krajina zažívala zlaté časy.

Keď do Alagaëzie prišli ľudia, pripojili sa k tomuto vyvolenému rádu. Po mnohých rokoch mieru však bojovní urgalovia zabili draka mladého ľudského Jazdca Galbatorixa. Strata blízkej bytosti ho dohnala k šialenstvu, a keď mu starší Jazdci odmietli dať nového draka, rozhodol sa rád zvrhnúť.

Ukradol iného draka, ktorého nazval Šruikan, ovládol ho pomocou temných kúzel a potom okolo seba zhromaždil skupinu trinástich zradcov – Krivoprísažníkov. S pomocou týchto krutých učeníkov Galbatorix zvrhol Jazdcov, zabil ich vodcu Vraela a vyhlásil sa za kráľa Alagaëzie. Jeho skutky donútili elfov stiahnuť sa hlboko do borovicových lesov a trpaslíkov skrýť sa v tuneloch a jaskyniach. Odvtedy sa ani jedna z týchto rás neodvažuje vyjsť zo svojich úkrytov.

Patová situácia medzi Galbatorixom a ostatnými rasami trvá viac než sto rokov. Všetci Krivoprísažníci medzitým z rozličných príčin zomreli a uprostred tejto napätej politickej situácie sa zrazu ocitne Eragon.

Niekoľko mesiacov po vyliahnutí Zafiry prichádzajú do Carvahallu dvaja hrozní, čudní cudzinci zvaní ražakovia a hľadajú tajomný kameň, teda Zafirino vajce. Eragon so Zafirou pred nimi stihnú ujsť, ale netvori medzitým zničia Eragonov domov a zavraždia Gera.

Eragon prisahá, že ražakov vypátra a zabije. Na úteku z Carvahallu ho zastihne rozprávač Brom, ktorý vie o Zafire, a požiada Eragona, aby ho mohol sprevádzať. Venuje mu červený meč Zar'rok, ktorý kedysi patril jednému Jazdcovi, ale jeho meno mu odmietne prezradiť.

Eragon sa počas ciest naučí od Broma mnoho vecí vrátane umenia bojovať s mečom a čarovania. Nakoniec však stopu ražakov stratí a navštívi mesto Teirm, aby s pomocou Bromovho starého priateľa Jeoda našiel ich skrýšu. V Teirme zistí, že ražakovia žijú niekde blízko mesta Dras-Leona. Eragon si dá veštiť osud od bylinkárky Angely a od jej spoločníka mačkolaka Solembuma dostane dve záhadné rady.

Na ceste do Dras-Leony Brom Eragonovi prezradí, že je vyslancom Vardenov – skupiny vzbúrencov, ktorí sa usilujú o zvrhnutie Galbatorixa – a že v Carvahalle sa dlho skrýval a čakal, kým sa objaví nový Dračí jazdec. Vysvetlí mu, že pred dvadsiatimi rokmi

Zafirino vajce s Jeodom ukradli Galbatorixovi. Brom pritom zabil Morzana, prvého a zároveň posledného z Krivoprísažníkov. Teraz existujú len dve dračie vajcia a obe má Galbatorix.

V Dras-Leone a jej okolí sa stretávajú s ŕazakmi. Tí smrteľne zrania Broma, keď sa snaží ochrániť Eragona, no zaženie ich tajomný mladík Murtagh. Brom pred smrťou prizná, že sám kedysi býval Jazdcom a jeho dračica sa tiež volala Zafira.

Teraz už bez Broma sa Eragon so Zafirou rozhodnú pridať k Vardenom. Eragona však v Gil'eade zajmú a privedú k Tieňovi Durzovi, Galbatorixovmu pomocníkovi. S Murtaghovou pomocou Eragon z väzenia utečie a vezme so sebou ďalšieho zajatca – Aryu, vyslankyňu elfov medzi Vardenmi, ktorá je v bezvedomí. V zajatí ju otrávil a Vardeni jej musia dať protilátku, inak zomrie.

Všetci štyria utekajú so skupinou urgaltov v pätách cez celú krajinu do sídla Vardenov v obrovských Beorských horách vysokých viac než desať míľ. Murtagh k nim však nechce ísť. Nakoniec sa prizná, že je Morzanov syn. Odsudzuje však zločiny svojho mŕtveho otca a z Galbatorixovho dvora ušiel, aby žil vlastný život. Prezradí Eragonovi, že meč Zar'rok patril kedysi práve Morzanovi.

Urgaltovia Eragona a jeho priateľov takmer premôžu, ale na poslednú chvíľu ich zachráni Vardeni žijúci vo Farthen Dûr – dutej hore, kde sa nachádza hlavné mesto trpaslíkov Tronjheim. Eragona odvedú k vodcovi Vardenov Ažihadovi a Murtagha pre jeho pôvod uväznia.

Eragon sa zoznámi s kráľom trpaslíkov Hrothgarom a s Ažihadovou dcérou Nasuadou. Jeho myseľ a schopnosti preverujú dvojčatá, dvaja nevraživí čarodeji v Ažihadových službách. Eragon so Zafirou požehnajú jednému z vardenských osirelých dojčiat a Vardeni liečia Aryu.

Pobyt vo Farthen Dûr narušia správy o urgalskej armáde, ktorá sa blíži trpasličími chodbami. V bitke, ktorá vzápätí vypukne, Eragona oddelia od Zafiry a musí sám bojovať s Tieňom Durzom. Durza je oveľa silnejší než ktorýkoľvek človek, ľahko Eragona premôže

a rozsekne mu chrbát od pleca po bok. Našťastie v tom okamihu strechu sály, tvorenú hviezdny m zařím Isidar Mithrim řírokým dvadsať metrov, prerazí Zafira s Aryou a Durzu tak prekvapia, že mu Eragon stihne prebodnúť srdce. Urgalov, ktorých doteraz Durza ovládal kúzlami, zaženú naspäť do tunelov.

Kým Eragon leží po bitke v bezvedomí, v myřlienkach sa s ním spojí muž, ktorý sa mu predstaví ako Togira Ikonoka – Zdravý mrzák. Vyzve Eragona, aby ho vyhľadal v elfskom hlavnom meste Ellesméra.

Keď se Eragon preberie, cez celý chrbát sa mu tiahne obrovská jazva. Vtedy si s hrôzou uvedomí, že Durzu zabil len šťastnou náhodou a že zúfalo potrebuje ďalší výcvik. Na konci prvej časti sa rozhodne, že vyhľadá Togiru Ikonoku a bude sa od neho učiť.

Eldest sa začína tri dni po tom, čo Eragon zabil Durzu. Vardeni sa zotavujú z bitky o Farthen Dûr a Ažihad s Murtaghom a dvojčatami prenasledujú urgalov, ktorí po bitke unikli do tunelov pod Farthen Dûr. Keď ich nečakane prepadne skupina urgalov, Ažihada zabijú a Murtagh s dvojčatami počas potýčky zmiznú. Vardenská Rada starších vymenuje Nasuadu za otcovu nástupkyňu a vodkyňu Vardenov a Eragon prisahá, že jej bude oddane slúžiť.

Eragon a Zafira sa rozhodnú odísť do Ellesméry na výcvik k Zdravému mrzákovi. Pred odchodom kráľ trpaslíkov Hrothgar ponúkne Eragonovi prijatie do svojho klanu Dûrgrimst Ingeitum. Eragon súhlasí, čím získá rovnaké práva, aké majú všetci trpaslíci, aj oprávnenie zúčastniť sa na ich zhromaždení.

Eragona so Zafirou na ich ceste do krajiny elfov sprevádzajú Arya s Orikom, Hrothgarovým chránencom. Cestou sa zastavia v trpasličom meste Tarnag. Niektorí trpaslíci sú priateľskí, ale jeden klan tu Eragona a Zafiru nevidí rád – Dûrgrimst Az Swelnd rak Anhûin. Tento klan nenávidí Jazdcov a drakov, lebo Krivoprísažníci ho takmer vyvraždili.

Skupina nakoniec prichádza do elfského lesa Du Weldenvarden. V Ellesmère Eragon so Zafirou spoznajú kráľovnú Islanzadi, ktorá, ako obaja zistia, je Aryina matka. Stretnú sa aj so Zdravým mrzákom, starým elfom Oromisom, ktorý je tiež Jazdec. Oromis a jeho drak Glaedr posledných sto rokov taja svoju existenciu pred Galbatorixom a hľadajú spôsob, ako kráľa zvrhnúť.

Oromisovi aj Glaedrovi staré rany bránia v boji – Glaedr prišiel o nohu a Oromis, ktorého zajali a zlomili Krivoprísazníci, nedokáže ovládať väčšie množstvo kúzel a máva vyčerpávajúce záchvaty.

Eragon a Zafira začnú svoj výcvik spolu aj samostatne. Eragon sa naučí veľa nového z dejín rás v Alagaëzii, zdokonalí sa v boji s mečom a osvojí si starodávny jazyk, ktorý používajú všetci čarodeji. Počas štúdia starodávneho jazyka zistí, že urobil hroznú chybu, keď požehnal sirote vo Farthen Dûr. Chcel povedať: *Nech si chránená pred nešťastím*, v skutočnosti však povedal: *Nech si ochranou pred nešťastím*. Uvalil tak na dieťa kliatbu, podľa ktorej musí chrániť ostatných pred akoukoľvek bolesťou a nešťastím.

Zafira vo výučbe s Glaedrom rýchlo napreduje, ale Eragonov výcvik spomaľuje zranenie, ktoré utŕžil v súboji s Durzom. Jazva na chrbte ho nielen zohyžďuje, ale nečakane ho ochromuje bolestnými záchvatmi. Nevie, či sa bude môcť rozvíjať ako čarodej a bojovník, ak kľče nepoľavia.

Počas svojho pobytu u Oromisa si začína uvedomovať, že sa zamiloval do Arye. Vyzná sa jej zo svojich citov, ale ona ho odmietne a vráti sa naspäť k Vardenom.

Počas elfskej slávnosti *Agaetí Blödhren*, známej aj ako Oslava Prísahy spečatenej krvou, prejde Eragon čarodejnou premenou: zmení sa na niečo medzi človekom a elfom – nie je úplne ani jedným, ani druhým. Zahojí sa mu jazva na chrbte a získa rovnaké nadľudské schopnosti, aké majú elfovia. Zmenia sa aj jeho črty, takže ich pripomína aj výzorom.

V tom čase zistí, že Vardenov čaká bitka s Kráľovstvom, preto veľmi potrebujú jeho aj Zafiru. Počas Eragonovej neprítomnosti Na-

suada presunula Vardenov z Farthen Dûr do Surdy, krajiny na juh od Kráľovstva, ktorá si udržala nezávislosť od Galbatorixa.

Eragon so Zafirou a s Orikom opustia Ellesmérú, no sľúbia Oromisovi a Glaedrovi, že sa čím skôr vrátia, aby dokončili výcvik.

Medzitým svoje vlastné dobrodružstvo prežíva aj Eragonov bratanec Roran. Galbatorix poslal do Carvahallu ražakov a vojakov, aby ho zajali a použili proti Eragonovi. Roranovi sa podarí ujsť do neďalekých hôr. S ostatnými dedinčanmi sa pokúsi vojakov vyhnať, počas boja však mnohí zomrú. Keď ho carvahallský mäsiar Sloun, ktorý v slepej nenávisti bráni jeho zasnúbeniu so svojou dcérou Katrinou, udá ražakom, netvori Rorana nájdu a zaútočia naňho v spálni uprostred noci. On sa síce ubráni, ale ražakovia zajmú Katrinu.

Roran presvedčí ľudí z Carvahallu, aby opustili dedinu a odišli hľadať útočisko u Vardenov v Surde. Vyrazia na západ k pobrežiu s nádejou, že odtiaľ budú môcť odplávať do Surdy. Roran sa prejaví ako rodený vodca a bezpečne ich prevedie cez Dračie hory na pobrežie. V prístavnom meste Teirm spoznajú Jeoda, ktorý Roranovi prezradí, že Eragon je Jazdec, a vysvetlí mu, čo ražakovia hľadali v dedine – Zafiru. Jeod Roranovi a dedinčanom ponúkne, že im pomôže dostať sa do Surdy, a je presvedčený, že ak sa spoja s Vardenmi, Eragon zasa pomôže pri záchrane Katriny. Spoločne unesú loď a plavia sa do Surdy.

Eragon a Zafira dorazia k Vardenom, ktorí sa pripravujú na boj. Eragon zistí, čo sa stalo s dieťaťom, ktorému dal svoje zle sformulované požehnanie: volá sa Elva, a hoci je to ešte dojča, vyzerá ako štvorročné dieťa s hlasom a so správaním dospelého cynika. Vinou Eragonovho kúzla dievčatko cíti bolesť všetkých ľudí naokolo a má potrebu chrániť ich; ak sa tomuto nutkaniu bráni, samo trpí.

Eragon, Zafira a Vardeni vyrazajú proti oddielom Kráľovstva na Horiace pláne, rozľahlý pás zeme, kde dymia a tlejú podzemné rašelinové ohne. Zaskočí ich príchod ďalšieho Jazdca na chrbte červeného draka, ktorý najprv zabije kráľa trpaslíkov Hrothgara a potom začne

bojovať s Eragonom a so Zafirou. Keď sa Eragonovi podarí strhnúť jazdcovi helmu, spozná v ňom Murtagha.

Murtagh počas útoku urgulov na Farthen Dûr nezomrel. Celé to pripravili dvojčatá – zradcovia, ktorí útok naplánovali, aby zabili Ažihada, zajali Murtagha a mohli ho odviesť ku Galbatorixovi. Kráľ Murtagha prinútil, aby mu prisahal vernosť v starodávnom jazyku. Teraz sú Murtagh a jeho novovytiahnutý drak Trň jeho otrokmi, a hoci Eragon priateľa prosí, aby Galbatorixa opustil a pridal sa k Vardenom, Murtagh vyhlási, že prísaha mu nikdy nedovolí kráľa neposlúchnuť.

Murtagh dokáže premôcť Eragona so Zafirou pomocou nevy svetliteľnej sily. Napriek tomu sa vzhľadom na ich predchádzajúce priateľstvo rozhodne, že oboch pustí. Pred odletom vezme Eragonovi Zar'rok a vyhlási ho za svoje dedičstvo, pretože je Morzanov prvorodený syn. Vzápätí mu prezradí, že nie je jeho jediný syn – s Eragonom sú bratia, lebo oboch porodila Morzanova žena Selena. Zistili to dvojčatá, keď skúmali Eragonove spomienky v deň, keď prišiel do Farthen Dûr.

Eragona Murtaghovo odhalenie o ich pôvode zdrví. Nakoniec sa spojí s Roranom a dedinčanmi z Carvahallu, ktorí priplávali na Horiace pláne práve včas, aby pomohli Vardenom v bitke. Roran hrdinsky bojuje a podarí sa mu zabiť dvojčatá.

Eragon mu vysvetlí, aký podiel má na Gerovej smrti, a bratanci sa uzmiaria. Eragon Roranovi sľúbi, že mu pomôže zachrániť Katri nu, ktorú uniesli ra'zakovia.

BRÁNA TEMNÔT

Eragon pozeral na temnú kamennú vežu, kde sa skrývali netvori, čo zavraždili strýka Gera.

Ležal na bruchu za piesčitým kopcom porasteným riedkou trávou, trňovým krovím a malými kaktusmi v tvare ružových púčikov. Krehké stopky minuloročného lístia mu dopichali dlane, keď sa plazil bližšie, aby mal lepšiu výhľad na Helgrind týčiaci sa nad okolitou krajinou ako čierna dýka vyčnievajúca z útrobov zeme.

Večerné slnko vrhalo na nízke kopce dlhé, úzke tieň a – ďaleko na západe – osvetľovalo hladinu jazera Leona, takže obzor sa premenil na mihotavý zlatý pás. Keďže Eragon mal omnoho bystrejší sluch než kedysi, zvyčajne nepočuteľný pravidelný dych bratanca Rorana, ktorý sa k nemu silno tisol, mu teraz pripadal neprirodzene hlasný. Bola to jedna z mnohých zmien po *Agaetí Blödhren*, Oslave Prísahy pečatenej krvou.

Teraz tomu však venoval pramálo pozornosti, lebo zaujato sledoval zástup ľudí smerujúcich k Helgrindu. Očividne mali v nohách pekných pár míľ cesty z Dras-Leony. Na čele sprievodu kráčala skupina dvadsiatich štyroch mužov a žien odetých do hábov z hrubej kože. Pohybovali sa zvláštnym spôsobom – krívali a potkýnali sa, hrbili sa a krútili, balansovali o barlách alebo sa pomocou pliec strkali dopredu na prekvapujúco krátkych nohách. Uvedomil si, že tie pohyby boli nevyhnutné, lebo každému z tých dvadsiatich štyroch chýbala ruka či noha. Vodca skupiny vzpriamene sedel na no-

sidlách, ktoré niesli šiesti naolejovaní otroci. Eragon ho obdivoval, lebo ten človek – nevedel určiť, či muž, alebo žena – mal len trup a hlavu. Na čele sa mu hojdala asi metrová bohato zdobená koruna.

„Kňazi Helgrindu,“ zamrmľal smerom k Roranovi.

„Vedia čarovať?“

„Možno. Neodvážim sa preskúmať Helgrind svojou myslou, kým neodídu. Keby totiž niektorí z nich boli čarodejníci, zacítili by aj najslabší dotyk a odhalili by nás.“

Za nimi sa vliekol dvojstup mladých mužov ovinutých zlatou látkou. Každý niesol obdĺžnikový kovový rám rozdelený dvanástimi vodorovnými priečkami. Viseli na nich železné zvony veľké ako kapustné hlavy. Polovica mládencov rázne zatriasla rámom, keď vykročili pravou nohou, a ozvala sa trúchlivá kakofónia tónov. Druhá polovica triasla svojimi rámami pri vykročení ľavou nohou. Keď železné srdcia narazili na telá zvonov, vydali žalostný výkrik, ktorý sa rozliehal medzi kopcami. Miništranti sprevádzali údery zvonov bolestnými stonmi a nárekmi svedčiacimi o extáze.

Na konci výstrednej procesie kráčali obyvatelia Dras-Leony: šľachtici, obchodníci, niekoľko vysokopostavených vojenských veliteľov a nesúrodá zmes tých menej šťastných – robotníkov, žobrákov a obyčajných pešiakov.

Eragon uvažoval, či je medzi nimi aj vládca Dras-Leony Marcus Tabor.

Procesia sa zastavila na okraji strmého pahorka pri hĺbe kameňa, ktoré obklopovalo Helgrind. Kňazi sa zhromaždili po oboch stranách zhrdzaveného kameňa s nablýskaným vrcholkom. Pred nahrubo opracovaným oltárom celý sprievod znehybnel. Potom sa postava na nosidlách pohla a začala spievať hlasom rovnako disharmonickým ako predchádzajúci nárek zvonov. Hoci kazateľov prednes pohlcovali poryvy vetra, Eragon začul útržky starovekého jazyka – čudne skomolené a zle vyslovované –, miešali sa doň aj slová trpaslíkov a urgalo, prepletené zastaraným nárečím Eragonovho jazyka. Hoci rozumel len niečomu z toho, zrazu sa zachvel,

lebo veľkňaz vravel o veciach, o ktorých je lepšie nevedieť. O podlej nenávisti, ktorá sa stáročia hromadila v temných zákutiach ľudských sŕdc, kým mohla začať rozkvítať v neprítomnosti Jazdcov, o krvi a šialenstve, o ohavných obradoch pod čiernym mesiacom.

Na konci zvráteného prejavu sa dvaja nižší kňazi poponáhľali dopredu a preložili svojho pána – alebo možno paniu – z nosidiel na oltár. Potom veľkňaz vydal krátky rozkaz. Vo vzduchu sa ako žiarivé hviezdy zaleskli dve ostria. Zdvihli sa a zasa dopadli a z každého veľkňazovho pleca vystrekol potôčik krvi. Stekala mu po trupe za odetom v koži na balvan a z neho až na štrk pred oltárom.

Dvaja kňazi zachytávali tento červený prúd do čiaš, ktoré – naplnené až po okraj – kolovali medzi členmi zhromaždenia. A tí dychtivo pili.

„Fuj!“ ulavil si Roran polohlasne. „Zabudol si povedať, že tí zvrátení pupkatí a pomätení modloslužobníci sú *kanibali*.“

„Nie tak celkom. Mäso nejedia.“

Keď si všetci prítomní ovlažili hrdlá, servilní novici vyložili najvyššieho kňaza na nosidlá. Plecia mu obviazali pásmi bieleho plátna, no cez čistú látku čoskoro začala presakovať krv. Rany akoby beznohému a bezrukému veliteľovi nijako neublížili, lebo sa obrátil k zástupu s brusnicovočervenými perami a vyhlásil: „Teraz ste naozaj mojimi bratmi a sestrami, lebo ste ochutnali miazgu mojich žíl tu v tieni mocného Helgrindu. Krv si pýta krv, a ak by vaša rodina niekedy potrebovala pomoc, potom urobte, čo je vo vašich silách. Pre cirkev a pre ostatných, čo uznávajú moc nášho Strašného Pána... Aby sme znova potvrdili našu poslušnosť Triumvirátu, recitujte so mnou Deväť prísah... Pri Gormovi, Ilde a ukrutnom Angvardovi slávnostne prisaháme, že ti budeme vzdávať poctu najmenej trikrát do mesiaca v hodine pred zotmením a potom vykonáme obeť, aby sme utíšili večný hlad nášho Veľkého a Strašného Pána... Sľubujeme, že budeme dodržiavať predpisy stanovené v *Knihe Tosk*... Sľubujeme, že vždy budeme mať na tele Bregnir a že sa navždy zdržíme dvanástich dvanástok a dotyku zauzleného lana, aby sme nepodľahli skazenosti...“

Náhly závan vetra odvíal zvyšok veľkňazovej reči. Potom Eragon zbadal, ako si každý z poslucháčov vybral z vrecka malý zahnutý nôž a jeden po druhom sa rezali v ohybe lakťa, aby prúdom svojej krvi posvätili oltár.

O pár minút divý vietor ustal a Eragon znova začul slová veľkňaza: „... a veci, po ktorých túžite a prahnete, dostanete ako odmenu za svoju poslušnosť... Náš obrad sa končí. Ak sa však medzi vami nájdú odvážlivci, čo chcú ukázať ozajstnú hĺbkú svoju vieru, nech vystúpia!“

Zhromaždení zmeraveli a so sklonenými hlavami sa predklonili – očividne všetci čakali práve na toto. Nasledovalo dlhé mlčanie, možno sklamanie, ktoré potom jeden z miništrantov pretrhol: „Ja!“ Jeho bratia začali v rýchlom a divokom rytme nadšene mávať zvonmi, až priviedli celé zhromaždenie do takého šialenstva, že všetci skákali a kričali sťa zbavení rozumu. Aj keď obrad pripadal Eragonovi odporný, drsná hudba mu v srdci zažala iskru vzrušenia a prebudila v ňom niečo primitívne a zvieracie.

Tmavovlasý mládenec zhodil zlatý háv. Stál tam len v koženom bedrovom rúchu. Ako vyskočil na oltár, okolo nôh mu vystrekli červené kvapky. Postavil sa čelom k Helgrindu a začal sa zmietiť a triasť v rytme krutých železných zvonov, akoby mal záchvat. Hlava sa mu voľne hojdala na prsiach, z kútikov úst mu vychádzala pena a pažami hádzal, akoby to boli živé hady. Na svaloch mu vystúpil lesklý pot, takže sa v zmierajúcom svetle leskol ako bronzová socha. Keď sa jeden tón začal prekrývať s druhým, zvony dosiahli šialený rytmus a vtom mládenec natiahol ruku za seba. Kňaz mu do nej vložil rukoväť prapodivného nástroja: zbraň dlhú dve a pol stopy s jedným ostrím, pevnou črienkou, so šupinatou rukoväťou, s prostými chráničmi a so širokou plochou, na konci rozšírenou zúbkovanou čepeľou. Tvarom pripomínala dračie krídlo. Bol to nástroj vyrobený na jediný účel: prerezať brnenie, kosti a šlachy s rovnakou ľahkosťou ako mech s vodou.

Mladík zodvihol zbraň tak, že mierila k najvyššiemu vrcholku Helgrindu. Potom klesol na kolená a s nejasným výkrikom sekol ostrím po svojom pravom zápästí.

Na skaly za oltárom vystrekla krv.

Eragonom trhlo. Odvrátil zrak, ale mládencových prenikavých výkrikov sa tým nezavimil. Nešlo pritom o nič, čo by nepoznal z boja, ale zdalo sa mu zvrátené dobrovoľne sa zohaviť, keď zmrzačenie na nich číhalo v každodennom živote.

Roran sa posunul a steblá trávy zašušali. Zakľal popod fúzy a potom znova stíchol. Kým jeden z kňazov ošetroval mládencovi ranu – kúzlom mu zastavoval krvácanie –, iný miništrant odviazal od nosidiel veľkňaza dvoch otrokov a pripútal ich o členky k železnému oku zapustenému do oltára. Potom miništranti vytiahli zo záhybov svojich hávov balíčky a navŕšili ich na zem mimo dosahu otrokov.

Keď sa obrad skončil, kňazi so svojím sprievodom vyrazili z Helgrindu do Dras-Leony a celou cestou pritom úpeli a zvonili. Jednoruký fanatik sa potkýnal hneď za najvyšším kňazom.

Na tvári mu žiaril blažený úsmev.

„No...“ ozval sa Eragon, keď sa konečne nadýchol, len čo zástup zmizol za vzdialeným kopcom.

„No čo?“

„Cestoval som s trpaslíkmi aj elfmi, ale nič z toho, čo robili, nebolo také čudné ako praktiky týchto ľudí.“

„Sú to také isté obludy ako ražakovia.“ Roran pohodil bradou smerom k Helgrindu. „Môžeš zistiť, či je Katrina tam niekde vnútri?“

„Pokúsím sa. Buď však pripravený na útek.“

Eragon zavrel oči, pomaly rozprestrel svoje vedomie a postupne prechádzal od duše jednej živej bytosti k druhej ako voda presakujúca pieskom. Dotkol sa hmýriaceho sa hmyzu náhliaceho sa do neznáma, jašteričiek a hadov skrytých medzi horúcimi skalami, rozličných druhov spevavých vtákov a mnohých malých cicavcov.

Hmyz aj zvieratá sa predháňali a prekypovali činorodosťou pred blížiacou sa nocou. Sťahovali sa do rozmanitých dier alebo v prípade nočných tvorov zívajú, nťahovali sa a inak sa pripravovali na lov a hľadanie potravy.

Tak ako iné zmysly, aj Eragonova schopnosť dotýkať sa myšlienok druhých bytostí sa s narastajúcou vzdialenosťou zmenšovala. Keď jeho vedomie dosiahlo úpätie Helgrindu, dokázal vnímať iba tie najväčšie zvieratá, aj to len matne.

Opatrne pokračoval, pripravený okamžite sa stiahnuť, keby sa náhodou obtrel o vedomie svojej koristi – ražakov a ich lietajúcich rodičov, obrovských lethrblakov. Eragon sa odvážil takto odhaliť len preto, lebo rasa ražakov nevedela čarovať, a pochyboval, že by to boli lámači mysli – nečarodejníci vycvičení na boj s myšlienkami. Ražakovia a lethrblakovia nepotrebovali také kúzla, svojím dychom vedeli omámiť aj tých najstatnejších mužov.

A hoci Eragon týmto pátraním riskoval odhalenie, on, Roran a Zafira sa potrebovali dozvedieť, či ražakovia väznia v Helgrinde Roranovu snúbenicu Katrinu. Odpoveď na túto otázku mala rozhodnúť o tom, či ich výprava bude záchranná, alebo sa ich úlohou stane zajať a vypočúvať.

Eragon dlho a starostlivo pátral. Keď sa vrátil do prítomnosti, Roran naňho hľadel s výrazom hladného vlka. V jeho sivých očiach sa zmietala silná zmes hnevu, nádeje a zúfalstva. Akoby jeho pocity mali každú chvíľu vzplanúť a všetko, čo je na dosah, spáliť plameňom nepredstaviteľnej sily schopnej rozpustiť aj samotné skaly.

Eragon to chápal.

Katrinin otec, mäsiar Sloun, zradil Rorana ražakom. Keď sa im nepodarilo chytiť jeho, uniesli zo spálne Katrinu. Tajne ju odviezli z údolia Palancar a obyvateľov Carvahallu ponechali napospas vojakom kráľa Galbatorixa – čo znamenalo istú smrť alebo otroctvo. Roran sa nemohol pustiť do prenasledovania ražakov, musel čo najrýchlejšie presvedčiť dedinčanov, aby opustili svoje domovy a odišli s ním cez Dračie hory a potom na juh pozdĺž pobrežia Alagaëzie, kde

sa mali spojiť so vzbúrenými Vardenmi. Bola to dlhá púť plná strastí a ťažkostí. No Roran sa na nej opäť stretol s Eragonom, ktorý poznal cestu do skrýše ražakov a sľúbil mu pomoc pri záchrane Katriny. Sila túžby hnala Rorana do krajností, ktorých sa ostatní báli a ktorým sa vyhýbali, preto dokázal premôcť svojich nepriateľov.

Podobná horlivosť sa teraz zmocnila Eagona.

Ak by sa niekto, na kom mu záležalo, ocitol v nebezpečenstve, postavil by sa mu zoči-voči bez ohľadu na vlastnú bezpečnosť. Rorana mal rád ako svojho brata, a keďže ten si mal Katrinu brať, aj ona patrila do jeho rodiny. Puto medzi nimi bolo o to významnejšie, že Eragon a Roran zostali poslednými potomkami svojho rodu. Eragon sa zriekol všetkých väzkov so svojím rodným bratom Murtaghom, takže Roran bol jeho jediný príbuzný, a teraz k nemu pribudla aj Katrina.

Ušľachtilé príbuzenské city však nepredstavovali jedinu silu, ktorá ich hnala. Boli posadnutí ešte jedným cieľom: *odplatou*! Už keď premýšľali, ako vyrvú Katrinu z pazúrov ražakov, obaja bojovníci – smrteľník aj Dračí jazdec – túžili zabiť odporných služobníkov kráľa Galbatorixa za mučenie a vraždu Gera, Roranovho otca a Eragonovho takmer otca.

Informácie, ktoré Eragon získal, mali preto rovnako veľký význam pre oboch.

„Myslím, že som ju cítil,“ povedal. „Nie som si však celkom istý, lebo sa nachádzame veľmi ďaleko od Helgrindu a nikdy predtým som sa jej mysle nedotýkal. Mám dojem, že je v tom pustom vršku a že ju skryli tesne pod vrcholom.“

„Je chorá alebo zranená? Dofrasa, Eragon! Nič mi nezatajuj! Ublížili jej?“

„Teraz ju nič nebolí. Viac ti však neviem povedať. Musel som sústrediť všetku silu, len aby som rozoznal žiaru jej vedomia; nemohol som s ňou komunikovať.“ Nezmiene sa, že tam objavil aj druhú osobu. Jej prítomnosť ho znepokojila. „Nenašiel som však ražakov ani lethrblakov. Aj keby som ražakov z nejakého dôvodu prehliadol, ich

rodičia sú takí veľkí, že ich životná sila by mala žiariť ako tisíc lampášov, tak ako Zafirina. Okrem Katriny a pár nejasných škvrniek svetla je Helgrind čierny, černejší než čierny.“

Roran sa zamračil, zaťal ľavú päť a pozrel sa na skalnú horu, ktorá mizla v šere, zahalená červenými tieňmi. Tlmeným, nevýrazným hlasom, akoby hovoril sám so sebou, vyhlásil: „Nezáleží na tom, či máš pravdu, alebo sa mylíš.“

„Ako to?“

„Dnes v noci nemôžeme zaútočiť; v noci sú ražakovia najsilnejší. A ak sa nachádzajú niekde blízko, bolo by hlúpe s nimi bojovať, keď sme v nevýhode. Nemám pravdu?“

„Máš.“

„Počkáme do úsvitu.“ Roran kývol smerom k otrokom pripútaným ku krvavému oltáru. „Ak dovtedy tamtí úbožiaci zmiznú, budeme vedieť, že ražakovia sú tu a môžeme postupovať podľa plánu. Ak nie, budeme mať pekelnú smolu, lebo nám unikli. Pustíme však otrokov, vyslobodíme Katrinu a poletíme s ňou naspäť k Vardenom, kým nás nedostihne Murtagh. Tak či tak pochybujem, že by ražakovia nechali Katrinu dlho bez dozoru. Galbatorix ju potrebuje živú, aby ju mohol použiť ako nástroj proti mne.“

Eragon prikývol. Chcel oslobodiť otrokov, ale keby to urobili teraz, mohlo by to ich nepriateľov varovať, že niečo nie je v poriadku. A keby si ražakovia prišli po večeru, so Zafirou by ani nestihli zasiahnuť, skôr než by otrokov odvliekli. Bitka na otvorenom poli medzi drakom a netvormi, ako sú lethrblakovia, by prilákala pozornosť každého muža, ženy aj dieťaťa na míle ďaleko. Ak by Galbatorix zistil, že Eragon so Zafirou a s Roranom prišli do jeho kráľovstva sami, nemuseli by prežiť.

Odvrátil pohľad od spútaných mužov. *Už kvôli nim dúfam, že ražakovia sú na opačnom konci Alagaëzie alebo že aspoň dnes v noci nedostanú hlad.*

Eragon a Roran sa odplazili späť z hrebeňa nízkeho kopca, kde sa schovávali. Na úpätí sa ešte otočili a stále prikrčení utekali po-

medzi kopce. Plytká priehlbina postupne klesala do úzkej rozsadeliny vymletej vodou, ktorú lemovali drobiace sa bridlicové dosky.

Eragon kľučkoval pomedzi pokrútené borievky, rozosiata po rokline. Zrazu zodvihol hlavu a za trsom pichľavých ihlíc zbadal prvé súhvezdie krášliace zamatové nebo. Hviezdy sa zdali chladné a jasné ako trblietavé úlomky ľadu. S Roranom klusali ďalej smerom na juh k táboru. Radšej sa sústredil na to, kam šliape.

PRI TÁBORÁKU

Kôpka uhlíkov pulzovala ako srdce nejakého obrovského zvieraťa. Podchvílou z nej vyletel zhluk zlatých iskier, prebehol po povrchu dreva a potom zmizol v rozžeravenej praskline. Tlejúce zvyšky ohňa, pri ktorom Eragon s Roranom sedeli, vrhali na okolie tlmené červené svetlo. Bolo vidieť kúsok kamenistej pôdy, pár striebrosivých kríkov, nejasný obrys borievky a potom už nič.

Eragon sedel s bosými nohami natiahnutými k hniezdu uhlíkov a užíval si teplo. Chrbtom sa opieral o hrboľaté šupiny Zafirinej mohutnej pravej prednej laby. Roran sedel oproti nemu na tvrdej, vetrom ošľahanej kôre starého kmeňa, vyblednutej od slnka. Kedykoľvek sa len trochu pohol, kmeň tak nepríjemne zastonal, že Eragon si chcel zapchať uši.

Teraz však v priehlbine vládol pokoj. Dokonca aj uhlíky horeli potichu; Roran nazbieral len suché vetvy, aby nedymili a neprezradili ich nepriateľovi.

Eragon Zafire porozprával všetko, čo dnes prežili. Zvyčajne jej nemusel nič vravieť, lebo myšlienky, pocity a dojmy medzi nimi prúdili rovnako ľahko a plynule ako voda v rieke. Teraz to však bolo nevyhnutné, lebo počas prieskumu si Eragon myseľ dôkladne obrnil. Otvoril ju, len keď prehľadával dieru ražakov.

Po dlhej odmlke Zafira zívla a obnažila svoje hrôzostrašné zuby. *Hoci sú ražakovia krutí a zlí, obdivujem na nich, že vedia opantať*

svoju obeť tak, aby sa zažíva dala zožrať. Sú to veľkí lovci, keď to dokážu... Možno to aj ja raz vyskúšam...

Eragon pocítil potrebu niečo k tomu dodať: ... ale nie s ľuďmi. Radšej to skús s ovcou.

Ludia alebo ovce – aký je v tom pre draka rozdiel? zasmiala sa Zafira a zvuk, ktorý pritom vyšiel z hĺbky jej hrdla, pripomínal hrmenie.

Eragon sa predklonil, aby sa neopieral o Zafirine ostré šupiny, a zdvihol palicu z hlohového dreva. Pohrával sa s ňou a pozoroval hru svetiel na vyleštenom pletenci koreňov na jednom konci a značne poškriabanom kovovom bodci na druhom.

Keď odchádzali z Horiacích plání od Vardenov, Roran mu tú vec strčil do ruky so slovami: „Tu máš. Toto mi vyrobil Fisk, keď ma ražak dobol do pleca. Viem, že si prišiel o meč, preto si myslím, že by sa ti mohla hodiť... Ak chceš mať meč, dobre, ale súboj môžeš vyhrať aj niekoľkými údermi hrubou palicou.“ Keď si Eragon spomenul na palicu, ktorú nosil Brom, rozhodol sa zrieť nového meča a vymeniť ho za kus hrboľatého hlohu. Po tom, čo prišiel o Zar'rok, po inom meči už netúžil. V tú noc spevnil hlohovú palicu aj násadu Roranovho kladiva niekoľkými kúzlami, vďaka ktorým odolajú aj najväčším tlakom.

Eragona sa zrazu zmocnil prúd spomienok: okolo neho krúžilo nevlúdne oranžovočervené nebo a Zafira sa strmhlav rútila za červeným drakom a jeho Jazdcom. Vietor mu skučal okolo uší... Prsty mal bez citu z rán, ktorými odrážal úderý protivníka, keď s tým istým Jazdcom bojoval na zemi... Uprostred súboja strhol nepriateľovi helmu a odkryl tvár svojho dávneho priateľa a spoločníka na cestách Murtagha, o ktorom si myslel, že už nežije... Spomenul si na ten posmešný úšklabok na Murtaghovej tvári, keď bral Eragonovi Zar'rok s tým, že má na červený meč dedičné právo ako jeho starší brat...

Keď bojový ruch pohasol a zápach krvi nahradila príjemná vôňa borievkového dreva, Eragon zmätene zažmurkal. Jazykom si prešiel po horných zuboch, aby zahnal pachuť žlče, ktorú cítil v ústach.

Murtagh.

Už len to meno v ňom vyvolávalo zmätené pocity. Na jednej strane mal Murtagha rád. Zachránil ich so Zafirou pred ražakmi po ich prvej nešťastnej návšteve Dras-Leony. Riskoval život, aby pomohol dostať Eragona z Gil'eadu. Osvedčil sa v boji o Farthen Dûr. A napriek hrozbe mučenia si vyložil Galbatorixove rozkazy tak, že po boji na Horiacích pláňach Eragona so Zafirou pustil namiesto toho, aby ich zajal. Nebola to Murtaghova vina, že ho dvojčatá násilím uniesli, že sa preňho vyliahol ten červený drak alebo že Galbatorix odhalil ich skutočné mená a pomocou nich si od Murtagha aj od Třňa vynútil prísahu vernosti v starodávnom jazyku.

Za nič z toho Murtagh nemohol. Stal sa obeťou osudu, a to vo chvíli, keď sa narodil. A predsa... Hoci proti svojej vôli slúžil Galbatorixovi a protivili sa mu zverstvá, ktoré ho kráľ nútil páchať, časť jeho osobnosti si zrejme vychutnávala novonadobudnutú moc. Počas nedávnej zrážky medzi Vardenmi a Kráľovstvom na Horiacích pláňach zavraždil kráľa trpaslíkov Hrothgara, hoci mu to Galbatorix neprikázal. Nechal síce Eragona so Zafirou odísť, ale až keď ich porazil v nemilosrdnom súboji a Eragon prosil o milosť.

A Murtagha až priveľmi tešila rana, ktorú Eragonovi spôsobil odhalením, že obaja sú synmi Morzana, prvého a posledného z trinástich Krivoprisažníkov – Dračích jazdcov, ktorí zradili svojich druhov a zapredali sa Galbatorixovi.

Teraz, štyri dni po boji, Eragonovi niečo svitlo: možno Murtagha tešilo, že niekto ďalší nesie na svojich bedrách rovnako strašné bremeno, aké nosí on po celý život.

Či to už bola pravda, alebo nie, mal dojem, že Murtagh berie svoju novú úlohu ako pes, ktorý jedného dňa zaútočí na svojho pána, ktorý ho roky bezdôvodne bičoval. Murtagh bol bitý ako žito a teraz mal príležitosť odplatiť svetu, že mu neprejavil dosť láskavosti.

Aj keď v Murtaghovom srdci možno ostala omrvinka dobra, on a Eragon boli odsúdení na nezmieriteľné nepriateľstvo, lebo

Murtagha jeho sľuby v starodávnom jazyku navždy pripútali ku Galbatorixovi nezničiteľnými okovami.

Kiežby neodišiel s Ažihadom prenasledovať urgalog pod Farthen Dûr. Alebo keby som bol aspoň o trocha rýchlejší, tak by dvojčatá...

Eragon, vstúpila do jeho myšlienok Zafira.

Prebral sa a prikývol, vďačný za pretrhnutie svojich úvah. Veľmi sa snažil nemyslieť na Murtagha alebo na ich spoločných rodičov. Myšlienky na nich ho však často prepadali, keď to najmenej čakal.

Pomaly sa nadýchol a vydýchol, aby si vyčistil hlavu. Pokúšal sa vrátiť myšlienkami späť do prítomnosti, ale nedarilo sa mu to.

To ráno po obrovskej bitke na Horiacich pláňach – Vardeni sa práve usilovne preskupovali a pripravovali sa na pochod za kráľovskými vojskami, ktoré sa stiahli niekoľko míľ proti prúdu rieky Jiet – šiel Eragon za Nasuadou a Aryou. Opísal im Roranovu ťažkú situáciu a požiadal ich o povolenie pomôcť svojmu bratancovi. Neuspel. Obe ženy ostro protestovali a Nasuada jeho nápad označila za nezmyselný plán, ktorého zlyhanie by malo katastrofické následky pre celú Alagaëziu.

Dlho sa vášnivo dohadovali, až Zafira nakoniec prerušila spor revom, ktorý otriasol stenami veliteľského stanu: *Som podráždená a unavená a Eragon vám nedokáže situáciu poriadne vysvetliť. Máme azda lepši program, než tu stáť a hádať sa ako malé deti!? Takže teraz ma počúvajte.*

Je ťažké škriepiť sa s drakom, pomyslel si Eragon.

Podrobnosti Zafirinej argumentácie boli zložité, ale základná línia jej vysvetlenia veľmi priamočiara. Stála za Eragonom, lebo chápala, čo preňho táto výprava znamená: podporoval Rorana v mene lásky a rodinných pút, lebo vedel, že Roran by sa tak či tak vydal hľadať Katrinu a že sám by rážakov nikdy neporazil. Kým Kráľovstvo drží Katrinu v zajatí, Roran – a jeho prostredníctvom aj Eragon – môže ľahko podľahnúť Galbatorixovej manipulácii. Keby mu tyran pohrozil, že Katrinu zabije, Roran by nemal na výber a musel by sa podriaďiť jeho požiadavkám.

Preto bolo najlepšie sceliť túto trhlinu v ich obrane, skôr než ju nepriateľ využije. A načasovanie mali dokonalé. Galbatorix a ra'zakovia ani len nepomyslia na útok uprostred Kráľovstva v čase, keď Vardeni bojujú s kráľovskými oddielmi pri hraniciach Surdy. Videli Murtagha s Trňom letieť smerom k Urû'baenu – nepochybne preto, aby ich osobne potrestali – a Nasuada s Aryou súhlasili s Eragonom, že tí dvaja potom pravdepodobne budú pokračovať na sever, aby sa stretli s kráľovnou Islanzadi a jej vojskom, prv než sa elfovia ukážu a prvý raz zaútočia. Bolo by dobré zbaviť sa ra'zakov, skôr než začnú zastrašovať vardenských bojovníkov a podkopávať ich morálku.

Zafira potom poznamenala – samozrejme, tým najdiplomatickejším spôsobom –, že ak by Nasuada ako veliteľka a vodkyňa Eragonovi zakázala zúčastniť sa na tejto výprave, vniesla by do ich vzťahu zášť a nehody, ktoré by mohli podrývať záujmy Vardenov. *Záleží však na tebe*, upozornila ju Zafira. *Nechaj si Eragona tu, ak chceš. No na mňa sa jeho záväzky nevzťahujú a ja som sa rozhodla pridať k Roranovi. Vyzerá to na pekné dobrodružstvo.*

Keď si Eragon spomenul na tú situáciu, mimovoľne sa pousmial. Závažnosť Zafirinho vyhlásenia a jej nenapadnuteľná logika presvedčili Nasuada s Aryou, aby – hoci nerady – súhlasili.

Potom Nasuada povedala: „Dôverujeme vášmu úsudku, Eragon a Zafira. V našom aj vo vašom záujme však dúfam, že táto výprava sa vydará.“ Z jej tónu Eragon nevycítil, či šlo o úprimné želanie, alebo o nepriamu hrozbu.

Zvyšok dňa balil zásoby, študoval so Zafirou mapy Kráľovstva a opakoval si zaklínadlá, ktoré považoval za nevyhnutné – napríklad, aby sa Galbatorix a jeho prisluhovači nedostali do Roranovej mysle.

Nasledujúce ráno obaja vysadli na Zafiru, vyleteli nad oranžové mraky, ktoré sa držali nad Horiacimi pláňami, a zamierili na severovýchod. Zafira letela bez prestávky, kým slnko nepreplávalo cez nebeskú klenbu a nezatienilo obzor a zasa nevystúpilo von v úchvatnej žiare červených a žltých odtieňov.

Po prvom úseku cesty sa dostali k málo osídlenému okraju Kráľovstva. Tam sa stočili na západ k Dras-Leone a Helgrindu. Odvtedy už leteli len v noci, aby si ich nik v početných dedinkách rozosiatych po pastvinách medzi nimi a ich cieľom nevšimol.

Eragon a Roran sa museli zababušiť do plášťov a kožušín a navliecť si vlnené palčiaky a čiapky, lebo Zafira sa rozhodla vystúpiť nad ľadové vrcholky hôr. Tam bol vzduch riedky a suchý a páliť ich v pľúcach, no nemohol si ich všimnúť ani farmár ošetrojúci na poli choré teľa, ani bystrozraký strážnik na obchôdzke. Keby sa niekto náhodou pozrel hore, keď mu Zafira letela ponad hlavu, pomyslel by si, že sa vysoko nad ním vznáša orol.

Kamkoľvek prišli, Eragon videl stopy po práve prebiehajúcich bojoch: táboriská vojakov, vozy plné zásob prirazené na noc k sebe a rady mužov so zelenými obojkami, ktorých odvádzali z ich domovov, aby bojovali za Galbatorixa. Množstvo síl zhromažďovaných proti Vardenom bolo skutočne znepokojivé.

Nadránom v diaľke zazreli Helgrind: členité stĺpy, zlovestne zastreté v bledom svetle, ktoré predchádzalo úsvitu. Zafira pristála v úžľabine. Prespali tam takmer celý deň a potom sa vydali na prieskum.

Keď Roran hodil vetvu na tlejúce uhlíky, z ohňa vyleteli jantárové iskierky a chvíľu vírili vo vzduchu. „Zima,“ skonštatoval.

Eragon sa mu chystal odpovedať, keď vtom začul zaškrípanie, ako keď niekto vytasí meč.

Inštinktívne sa vrhol opačným smerom, prevalil sa a prikrčil. V ruke zvieral hlohovú palicu, pripravený odraziť blížiaci sa úder. Roran zareagoval takmer rovnako rýchlo. Zodvihol svoj štít, zoskočil z brvna, na ktorom sedel, a spoza opasku vytiahol kladivo – to všetko za pár sekúnd.

Stíchli a čakali na útok.

Eragonovi hlasno búšilo srdce a celý sa chvel. Očami blúdil po tme a hľadal najmenší náznak pohybu.

Nič necítim, oznámila mu Zafira.

Keď sa ani po niekoľkých minútach nič nedialo, Eragon preskúmal myslou okolitú krajinu. „Nič,“ skonštatoval. Siahol hlboko do svojho vnútra k miestu, kde sa mohol spojiť s mágiou, a povedal: „*Brisingr raudhr!*“ Niekoľko stôp pred ním sa rozžiarilo jasnočervené svetlo, nehybne sa vznášalo vo výške očí a naplnilo priehlbínu slabým jasom. Keď sa Eragon pohol, svetlo sledovalo jeho pohyb, akoby ho s ním spájala neviditeľná tyč.

S Roranom sa vydali roklinou, ktorá sa stáčala na východ – k miestu, odkiaľ začuli podozrivý zvuk. Zbrane mali nachystané a postupovali krok za krokom, pripravení okamžite sa brániť. Asi desať metrov od tábora Roran zdvihol ruku, aby Eragona zastavil. Ukázal na bridlicovú tabuľku ležiacu na chumáči trávy. Vyzerala, akoby tam vôbec nepatrila. Roran si kľakol a prešiel po tabuľke úlomkom kameňa. Ozvali sa rovnaké oceľové zvuky, aké počuli predtým.

„Musela odniekiaľ spadnúť,“ usúdil Eragon, keď si prezeral steny rokliny. Dovolil svetlu zhasnúť.

Roran prikývol, vyskočil a oprášil si nohavice.

Keď kráčali naspäť k Zafire, Eragon si uvedomil jeho bleskovú reakciu. Srdce mu čoraz väčšími zvieralo, ruky sa mu triasli a chcelo sa mu vyraziť do divočiny a utekať bez prestávky aj niekoľko míľ. *Predtým by sme takto nevyskočili*, napadlo mu. Ostražitosť nebola vôbec ničím výnimočným: každý boj ich obral o kúsok pokoja, takže nakoniec mali také napäté nervy, že sa mykali pri najmenšom dotyku.

Roran musel rozjímať o niečom podobnom, lebo zrazu sa spýtal: „Vidíš ich?“

„Koho?“

„Mužov, ktorých si zabil. Vidíš ich vo svojich snoch?“

„Niekedy.“

Mihotavá žiara uhlíkov zospodu osvetlila Roranovu tvár a nad jeho ústami a na čele vytvorila temné tieň. Jeho očiam s ťažkými privretými viečkami dodala zlovestný výraz. Hovoril pomaly, akoby

ťažko hľadal slová: „Nikdy som sa nechcel stať bojovníkom. Keď som bol mladší, sníval som o krvi a sláve ako každý chlapec. Pre mňa však bola dôležitá pôda. A naša rodina... A teraz som zabíjal. Zabíjal a zabíjal a ty si ich zabil ešte viac.“ Zahľadel sa na nejaký vzdialený bod, ktorý videl len on. „Napríklad tí dvaja muži v Narde. Už som ti o nich hovoril?“

Hovoril, ale Eragon pokrútil hlavou a mlčal.

„Boli to strážcovia pri hlavnej bráne... Dvaja, vieš. A ten vpravo mal úplne biele vlasy. Pamätám si to, lebo nemohol mať viac ako dvadsaťpäť. Obaja mali Galbatorixov znak, ale hovorili, akoby pochádzali z Nardy. Nešlo o ozajstných vojakov. Boli to pravdepodobne obyčajní chlapi, čo sa rozhodli chrániť svoje domovy pred urgalmi, pirátmi, banditmi... Nechceli sme im skriviť ani vlások. Prisahám ti, Eragon, to sme vôbec neplánovali. Nemal som však na výber. Spoznali ma. Bodol som toho bielovlasého muža pod bradu... Bolo to, ako keď otec podrezal prasa. A potom ten druhý, tomu som roztrieštil lebku. Jednostaj mi v ušiach znie ten zvuk, ako kosť povolíla... Pamätám sa na každý úder, ktorý som kedy zasadil, od vojakov v Carvahalle až po tých na Horiacich pláňach... Vieš, keď niekedy zavriem oči, nemôžem spať, lebo mám pred očami svetlo požiaru, ktorý sme rozpútali v prístave v Teirme. Vtedy mám pocit, že sa z toho zbláznim.“

Eragon zvieral palicu tak silno, až mu zbeleli kĺby a na spodnej strane zápästia mu vystúpili šlachy. „Hej,“ prikývol zachmúrene. „Najprv to boli len urgalovia, potom to boli ľudia a urgalovia a teraz táto bitka... Viem, že to, čo robíme, je správne, ale aj keď je to *správne*, nemusí to byť *lahké*. Vzhľadom na náš pôvod Vardeni čakajú, že budeme stáť so Zafirou na čele ich vojska a vraždiť celé hordy vojakov. Robíme to. A robili sme.“ Hlas sa mu zadrhol a vtedy zmĺkol.

Každá veľká zmena vyvolá rozruch, povedala obom Zafira. A nám sa z neho ušla viac než poriadna porcia, lebo predstavujeme hybnú silu tej zmeny. Som drak a neľutujem smrť tých, ktorí nás ohrozovali. Zabiť strážu v Narde nie je možno skutok hodný obdivu, ale ani nič,

za čo by sa mal človek cítiť previnilo. Musel si to urobiť. Keď musíš bojovať, Roran, nedodáva tvojim nohám divoká radosť z boja krídla? Neprežívaš radosť, keď stojíš proti rovnocennému protivníkovi, a uspokojenie, keď vidíš telá svojich nepriateľov nakopené na sebe? Eragon, ty si to už zažil. Pomôž mi to vysvetliť tvojmu bratancovi.

Eragon hľadel do uhlíkov. Zafira povedala veľkú pravdu, ktorú si nechcel priznať; azda preto, lebo keby súhlasil s tým, že človek sa môže tešiť z násilia, stal by sa niekým, kým by sám opovrhoval. A tak mlčal. Zdalo sa, že Roran oproti nemu sa cíti podobne.

Zafira nežnejším hlasom dodala: *Nehnevaj sa. Nechcela som ťa rozčúliť... Niekedy zabúdam, že si si ešte vždy nezvykol na tieto pocity, kým ja som musela bojovať zubami-nechtami o prežitie od chvíle, ako som sa vyľiahla.*

Eragon vstal, podišiel k sedlovým brašnám a vytiahol malú kameňovú nádobku, ktorú mu dal pred odchodom Orik. Dva poriadne dúšky malinovej medoviny ho zahriali v žalúdku. S úškrnom podal fľaštičku Roranovi.

Po niekoľkých dúškoch, keď medovina konečne zmiernila jeho zlú náladu, Eragon sucho zahlásil: „Zajtra nás možno čakajú problémy.“

„Ako to myslíš?“

Eragon sa pozrel aj na Zafiru: „Pamätáš si, ako som hovoril, že my – Zafira a ja – si ľahko poradíme s ra'zakmi?“

„Áno.“

A veru si aj poradíme, ubezpečila ich Zafira.

„No, premýšľal som o tom, keď sme ich špehovali okolo Helgrindu, a už si tým nie som taký istý. Existuje nekonečne mnoho spôsobov, ako vykonať nejaké kúzlo. Napríklad, ak chcem založiť oheň, mohol by som ho zažať teplom zozbieraným zo vzduchu alebo zo zeme, mohol by som stvoriť plameň z rýdzej energie, mohol by som privolať blesk, mohol by som sústrediť množstvo slnečných lúčov do jediného bodu, mohol by som využiť trenie.“

„A ďalej?“

„Aj keď viem urobiť veľa vecí pomocou kúzel, vždy mi v tom môže niekto *zabrániť* – iným protikúzlom. Keď určitú vec preka-
zíš, nemusíš vymýšľať špeciálne kúzla proti rozličným iným zaklí-
nadlám.“

„Stále nechápem, ako to súvisí so zajtrajškom.“

Ja áno, povedala Zafira obom. Okamžite pochopila logický zá-
mer. *Znamená to, že za posledné storočie Galbatorix...*

„... možno začaroval ra'zakov kúzлами...“

... ktoré ich ochránia pred...

„... celým spektrom kúzel. Pravdepodobne ich...“

... nedokážeme zabiť nijakým...

„... kúzlom na usmrtenie, ktoré som sa naučil, ani nijakým...“

... útokom, ktorý môžeme vopred vymyslieť.

„Budeme sa musieť spoľahnúť...“

„Prestaňte!“ skríkol Roran. Trpko sa usmial. „Prestaňte, prosím.
Bolí ma hlava, keď sa takto bavíte.“

Eragon sa v polovičke myšlienky odmlčal. Až dovtedy si ne-
uvedomil, ako sa so Zafirou dopĺňajú. To zistenie ho potešilo: zna-
menalo, že dosiahli novú úroveň spolupráce a konajú spolu ako
jedna bytosť, čo im dávalo oveľa väčšiu moc. Keď však pochopil,
ako také partnerstvo musí svojou podstatou potláčať individualitu
spojených bytostí, znepokojilo ho to.

Zavrel ústa a zachechtal sa. „Prepáč. Bojím sa, že ak bol Galbato-
rix taký prezieravý, že vykonal tieto bezpečnostné opatrenia, potom
môžeme ra'zakov zneškodniť iba fyzickou silou. Ak je to pravda...“

„... zajtra ti budem len prekážať.“

„Nezmyseľ. Možno si pomalší než ra'zakovia, ale nepochybujem
o tom, že sa musia triasť pred tvojou zbraňou, Roran Kladivo.“ Tá
lichôtka Rorana očividne potešila. „Najnebezpečnejšie by pre teba
bolo, keby ťa ra'zakovia alebo lethrblakovia dokázali oddeliť od
Zafiry a odo mňa. Čím bližšie sa budeme držať pri sebe, tým to
bude pre nás bezpečnejšie. Zafira a ja sa budeme snažiť ra'zakov
a lethrblakov zamestnať, ale niektorý z nich okolo nás môže prekĺz-

nuť. V prípade pomeru štyria proti dvom máš šancu, len ak patríš medzi tých štyroch.“

Eragon sa obrátil k Zafire: *Keby som mal meč, určite by som dokázal zabiť ra'zakov aj sám. Neviem, či dokážem ubiť dvoch tvorov rýchlych ako elfovia len obyčajnou palicou.*

Ty si trval na tom, že budeš nosiť túto suchú palicu namiesto poriadnej zbrane, ozvala sa uštipačne Zafira. Spomínaš si? Vravela som ti, že proti takým nebezpečným nepriateľom, ako sú ra'zakovia, možno nepostačí.

Eragon to priznával nerád: *Ak moje kúzla zlyhajú, budeme oveľa zraniteľnejší, než som čakal. Zajtrašok by sa naozaj mohol skončiť veľmi zle.*

Roran nadviazal na predošlý rozhovor, do ktorého bol zasvätený aj on: „Tie kúzla, to nie sú nijaké žarty.“ Brvno, na ktorom sedel, opäť zastonalo, keď si oprel lakte o kolená.

„To veru nie,“ súhlasil Eragon. „Najťažšie je vedieť predvídať každé možné kúzlo. Často sa v duchu pýtam, ako by som sa ochránil, keby ma napadli tak a tak a keby druhý čarodejník čakal, že urobím to alebo ono.“

„Vedel by si zabezpečiť, aby som získal rovnakú rýchlosť a silu ako ty?“

Eragon o tom niekoľko minút uvažoval a potom povedal: „Neviem ako. Energia, ktorú by som na to potreboval, by musela prísť odniekiaľ zvonku. Ak by sme ti ju dali my dvaja so Zafirou, stratili by sme práve toľko rýchlosti a sily, koľko by si ty získal.“ Nezmienil sa však, že energiu možno nasávať aj z blízkych rastlín a zvierat, ale za strašnú cenu – smrť bytostí, ktorých životnú energiu človek vysal. Tento postup bol obrovským tajomstvom a Eragon cítil, že by ho nemal len tak prezradiť. Navyše by to Roranovi aj tak nepomohlo, lebo na Helgrinde rástlo a žilo primálo toho, čo by mohlo poháňať ľudské telo.

„A môžeš ma naučiť čarovať?“ Keď Eragon zaváhal, Roran dodal: „Nemyslím teraz, samozrejme. Nemáme veľa času a aj tak nečakám,

že človek sa môže stať čarodejníkom za noc. No inak si vravím, prečo nie? Veď sme bratanci. V žilách nám prúdi rovnaká krv. A bola by to užitočná danosť.“

„Neviem, ako sa niekto, kto nie je Jazdec, môže naučiť čarovať,“ priznal Eragon. „Nie je to nič, čo by sa dalo naštudovať.“ Rozhliadol sa okolo, zodvihol zo zeme plochý okrúhly kamienok a hodil ho Roranovi. Ten ho chytil do ruky. „Pozri, vyskúšaj si toto: sústreď sa na to, aby si zodvihol kameň pol metra nad zem, a povedz pritom: *Stenr reisa!*“

„*Stenr reisa?*“

„Presne tak.“

Roran sa tak zamračil na kameň na svojej dlani, že to Eragonovi pripomenulo vlastný výcvik. Nemohol si pomôcť, trochu sa mu zacnelo po časoch, keď ho učil Brom. Roranovo obočie sa spojilo, pery sa mu zúžili do úškľabku. „*Stenr reisa!*“ zavrčal takým hlasom, až si Eragon pomyslel, že kameň odletí niekam veľmi ďaleko.

Nič sa však nestalo.

Roran sa zamračil ešte viac a príkaz zopakoval: „*Stenr reisa!*“

Kameň sa ani nepohol.

„Áno,“ povzbudzoval ho Eragon, „skúšaj to ďalej. To je jediná rada, ktorú ti môžem dať. No...“ zodvihol ukazovák, „... keby si náhodou *uspel*, určite hneď príď za mnou alebo za iným čarodejníkom, ak nebudem nablízku. Keby si začal robiť pokusy s čarovaním a nepoznal by si pravidlá mágie, mohol by si seba aj ďalších zabiť. Hlavne si pamätaj: ak vykonáš kúzlo, ktoré si vyžaduje priveľa energie, *zomrieš*. Nepúšťaj sa do vecí, ktoré sú nad tvoje sily, nesnaž sa znovu oživiť mŕtvych a nesnaž sa čokoľvek vrátiť späť.“

Roran prikývol, oči stále upreté na kameň.

„Teraz musia ísť kúzla bokom. Práve som si uvedomil, že je niečo oveľa dôležitejšie, čo sa musíš naučiť.“

„Čo?“

„Potrebuješ sa naučiť skryť svoje myšlienky pred Čiernou rukou alebo pred *Du Vrangr Gata* a ďalšími, ako sú oni. Vieš už veľa vecí,

ktoré by mohli Vardenom uškodiť. Preto je rozhodujúce, aby si mal cvik. Ak sa nebudeš vedieť brániť pred špehmi, ani Nasuada, ani ja, ani nikto iný ti nebude môcť zveriť informácie, ktoré by mohli pomôcť našim nepriateľom.“

„Rozumiem. Prečo si však vravel aj o *Du Vrangr Gata*? Tí predsa slúžia tebe a Nasuade.“

„To áno, ale aj medzi našimi spojencami je nemálo tých, čo by obetovali svoju pravú ruku,“ uškrnul sa nad výstižnosťou toho porovnania, „aby vysnorili naše plány a tajomstvá. A zaujímajú ich aj tie tvoje. Stal sa z teba *niekto*, Roran. Sčasti pre tvoje činy a sčasti preto, lebo sme príbuzní.“

„Ja viem. Je to čudné, keď ťa spoznávajú ľudia, s ktorými si sa nikdy nestretol.“

„Veru hej.“ Eragona na jazyku svrbelo niekoľko ďalších postrehov, ale odolal nutkaniu rozvíjať túto tému. Preberú to inokedy. „Teraz, keď vieš, aké to je, keď sa jedna myseľ dotkne druhej, mohol by si sa pre zmenu naučiť sám dotknúť cudzieho vedomia.“

„Nie som si úplne istý, či by som to chcel vedieť.“

„To nič, možno to *nedokážeš*. Tak či onak, kým na to prídeš, mal by si sa najprv venovať umeniu obrany.“

Roran zdvihol obočie. „Ako?“

„Vyber si niečo – zvuk, obraz, pocit, čokoľvek – a v duchu sa na to sústreď, kým to nevytesní všetky ostatné tvoje myšlienky.“

„To je všetko?“

„Nie je to také ľahké, ako to vyzerá. Vyskúšaj to, a keď budeš pripravený, daj mi vedieť, a ja zistím, ako ti to ide.“

Po chvíli Roran luskol prstami. Eragon vypustil svoje vedomie a bol nesmierne zvedavý, čo bratanec dokázal.

Eragonov duševný lúč plnou silou narazil do múra vystavaného z Roranových spomienok na Katrinu a zastavil sa. Nedokázal nájsť slabé miesto, otvor ani prasklinu, ani podkopať nepreniknuteľnú zábranu, ktorá pred ním stála. Celú Roranovu bytosť prestupovali city ku Katrine. Jeho obrana predstihla všetky, ktoré Eragon dosiaľ

poznal, lebo v jeho mysli nebolo nič, čoho by sa mohol zachytiť a využiť to na ovládnutie bratancu.

Potom Roran pohol ľavou nohou a brvno pod ním hlasno zavžgalo. Vtedy sa stena, do ktorej sa Eragon zapieral, rozbila na desiatky kúskov, lebo Rorana rozptýlila hromada protichodných myšlienok: *Čo to... dofrasa! Nevšímaj si to, dostane sa dnu. Katrina, spomeň si na Katrinu. Nevnímaj Eragona. Tá noc, keď súhlasila, že si ma vezme, vôňa trávy a jej vlasov... Je to on? Nie! Sústreď sa! Nie...*

Eragon využil Roranov zmätok, vyrazil vpred a silou svojho vedomia ho zneškodnil, skôr než sa stačil znova obrniť.

Pochopil si, ako to funguje? spýtal sa. Potom sa stiahol z Roranovho vedomia a nahlas povedal: „Budeš sa musieť naučiť zostať sústredený, aj keď sa ocitneš uprostred bitky. Musíš sa naučiť myslieť bez myslenia... Zbaviť sa všetkých nádejí a obáv, chrániť tú jednu myšlienku, ktorá tvorí tvoje brnenie. Elfovia ma naučili niečo, čo mi veľmi pomáhalo: odriekať hádanku alebo kus básne či piesne. Keď máš niečo, čo môžeš stále dokola opakovať, oveľa ľahšie zabrániš tomu, aby si sa v myšlienkach niekam zatúlal.“

„Budem na tom pracovať,“ slúbil Roran.

Potom sa Eragon potichu spýtal: „Ty ju naozaj miluješ, však?“ Skôr to skonštatoval, ako sa spýtal, lebo odpoveď sa mu núkala sama, a necítil sa pri tom veľmi iste. Hoci v minulosti s bratancom dlhé hodiny debatovali o prednostiach mladých žien v Carvahalle a okolí, lúboštné vzťahy spolu nikdy nepreberali. „Ako sa to stalo?“

„Páčila sa mi. A ja som sa jej zapáčil tiež. Podrobnosti predsa nie sú dôležité.“

„Ale choď,“ povedal Eragon. „Bol som príliš našťvaný, aby som sa spýtal, skôr než si odišiel do Therinsfordu, a znova sme sa stretli len pred štyrmi dňami. Som zvedavý.“

Roran si pretrel sluchy, až sa mu pokožka okolo očí natiahla a zvrásnila. „Neviem, čo by som ti o tom povedal. Vždy som ju mal rád. Kým som sa nestal mužom, veľa to neznamenal, ale po svojom vstupe medzi dospelých som začal uvažovať, koho by som si vzal

a kto by sa mal stať matkou mojich detí. Počas jednej z našich návštev v Carvahalle som zazrel Katrinu, ako sa zastavila pri Loringovom dome, aby si odtrhla ružu rastúcu v tieni. Keď sa pozrela na kvet, usmiala sa. Bol to taký nežný a šťastný úsmev... Vtedy som sa rozhodol, že chcem, aby sa takto usmievala znova a znova a že sa na ten úsmev chcem pozeráť až do smrti.“

Roranovi sa v očiach zaleskli slzy, ale nestiekli mu po tvári. O sekundu zažmurkal a zmizli. „A ja som asi, bohužiaľ, zlyhal.“

Po zdvorilej odmlke sa Eragon opýtal: „Takže si jej dvoril? Čo iné si robil okrem toho, že si po mne Katrinu pozdravoval?“

„Pýtaš sa, akoby si potreboval radu.“

„Kdeže. To sa ti len zdá...“

„Tak teraz ty,“ vyzval ho Roran. „Rozoznám, keď klameš. Zrazu sa prihlúplo usmievaš a sčervenejú ti uši. Elfovia ti možno dali novú tvár, ale v tomto si sa nezmenil. Čo je medzi tebou a Aryou?“

Roranova veľká vnímavosť Eragona znepokojila. „Nič. Ten mesiac ti poplietol mozog.“

„Von s tým. Hltáš každé jej slovo, akoby vypúšťala diamanty, a pozeráš sa na ňu tak lačne ako na obrovskú hostinu vystrojenú len o kúsok ďalej, než dosiahneš.“

Zo Zafiriných nozdier vyšiel obláčik tmavosivého dymu, keď sa pridusene zasmiala.

Eragon si nevšímal jej potlačovanú veselosť a odpovedal: „Arya je elfka.“

„A veľmi krásna. Špicaté uši a šikmé oči sú len drobné nedostatky v porovnaní s jej celkovým pôvabom. Napokon, veď aj ty sám teraz vyzeráš ako kocúr.“

„Arya má viac ako sto rokov.“

Tá informácia Rorana zaskočila. Zdvihol obočie a začudoval sa: „To sa mi nechce veriť! Veď je na vrchole mladosti.“

„V tom máš pravdu.“

„Všetko je síce možné, ale uvádzaš mi tu rozumové argumenty, Eragon, a srdce málokedy počúva rozum. Páči sa ti alebo nie?“

Ak sa mu nepáči, poznamenala Zafira smerom k Eragonovi a Roranovi, tak sa sama pokúsím Aryu pobožkať.

Zafira! Eragon ju zahanbene plesol po labe.

Roran mal dosť rozumu, aby ďalej nepodpichoval. „Odpovedz teda na moju pôvodnú otázku a povedz mi, čo je medzi tebou a Aryou. Hovoril si o tom s ňou alebo s jej rodinou? Myslím, že nie je múdre nechať také veci stáť.“

„Áno,“ vzdychol si Eragon s očami uprenými na vyleštený hloh. „Hovoril som s ňou.“

„A ako to dopadlo?“ Keď hneď neodpovedal, Roran otrávene zvolal: „Dostať z teba nejakú odpoveď je ťažšie než ťahať Birka po blate!“ Eragon sa zachechtal pri zmienke o jednom z ich ťažných koní. „Zafira, vysvetlíš mi túto záhadu? Obávam sa, že inak sa nikdy nič nedozviem.“

„Nikam to neviedlo. Vôbec nikam. Nechce ma.“ Eragon hovoril pokojne, akoby komentoval nešťastie niekoho iného, ale jeho vnútro zalial príval bolesti. Takej prudkej a hlbokej, že zacítil, ako sa Zafira od neho trocha odtiahla.

„To mi je ľúto,“ povedal Roran.

Eragon mal veľkú hrču v krku a tá prešla okolo rany v jeho srdci a potom dolu do zauzleného žalúdka. „To sa stáva.“

„Viem, že v tejto chvíli to môže pôsobiť nepravdepodobne,“ chlácholil ho Roran, „ale som si istý, že spoznáš inú ženu, vďaka ktorej na Aryu zabudneš. Je plno dievčat – viac než pár vydatých žien, to by som sa stavil –, ktoré by potešilo, keby upútali pozornosť Jazdca. Nebudeš mať problém nájsť si ženu medzi všetkými tými krásavicami v Alagaëzii.“

„A čo by si robil ty, keby ňá Katrina odmietla?“

Pri tej otázke Roran onemel. Zjavne si nevedel predstaviť, ako by zareagoval.

Eragon pokračoval: „Hoci si to ty a všetci ostatní pravdepodobne nemyslíte, viem, že v Alagaëzii žijú aj iné pôvabné ženy a že ľudia sa môžu zamilovať viac ráz. Keby som trávil čas v spoločnosti dvor-

ných dám kráľa Orrina, naozaj by som si tam vedel vybrať. Lenže ja to nemám také jednoduché. Aj keby som sa vedel zamilovať do inej – a srdce, ako vieme, je nestála potvora –, natíska sa tu otázka: mal by som?“

„Teraz hovoríš jazykom spleťtým ako korene jedle,“ poznamenal Roran. „Nevrav v hádankách.“

„Dobre. Ktorá ľudská žena vie pochopiť, kto a čo sme? Alebo rozsah mojich síl? Ktorá so mnou môže kráčať životom? Je ich len pár a všetky sú čarodejnice. A koľko ich je medzi nimi alebo medzi ženami všeobecne nesmrteľných?“

Roran sa drsne od srdca rozosmial, až sa to hlasno rozliehalo roklinou. „Možno by si mohol chcieť ešte modré z neba alebo...“ Zmeravel. Potom akoby chcel vstať a zrazu neprirodzene stuhol. „To nie je možné, že si...“

„Som.“

Roran ťažko hľadal slová. „Súvisí to s tvojou premenou v Elles-mére alebo to patrí k tomu, že si Jazdec?“

„Patrí to k Jazdcom.“

„Tým sa vysvetľuje, prečo Galbatorix ešte nezomrel.“

„Áno.“

Roran prihodil do ohňa ďalšiu vetvu, ktorá sa rozprskla na kusy. Uhlíky tak zahriali skrútený kus dreva, že malá skrýša vody alebo miazgy, ktorá po celé desaťročia unikala slnečným lúčom, vybuchla a zmenila sa na paru.

„Tá myšlienka je taká... *nekonečná*, takmer si to nedokážem predstaviť,“ povedal Roran. „Smrť je našou súčasťou. Riadi nás. Utvára nás. Doháňa nás k šialenstvu. Môžeš zostať človekom, ak nemáš nijaký smrteľný koniec?“

„Nie je to nezvratné,“ podotkol Eragon. „Stále ma môžu zabiť mečom alebo šípmom, tiež môžem dostať nevyliciteľnú chorobu.“

„No ak sa vyhneš týmto nebezpečenstvám, budeš žiť naveky.“

„Ak sa im vyhnem, tak áno. Zafira a ja *pretrváme*.“

„Vyzerá to ako požehnanie a zároveň prekliatie.“

„Áno. Nemôžem si s čistým svedomím zobrať ženu, ktorá zostarne a zomrie, kým ja zostanem nedotknutý časom; taká skúsenosť by bola krutá pre oboch. A myšlienka, že si po dlhé storočia budem brať jednu ženu za druhou, mi pripadá dosť skľučujúca.“

„Vedel by si pomocou kúzla urobiť niekoho nesmrteľným?“ spýtal sa Roran.

„Môžeš stmaviť biele vlasy, môžeš vyhladiť vrásky a odstrániť sivý zákal, a ak si ochotný zájsť mimoriadne ďaleko, môžeš dať šesťdesiatnikovi telo, ktoré mal v devätnástich. Napriek tomu elfovia nikdy neobjavili spôsob, ako obnoviť niečiu dušu a zároveň nezničiť jeho spomienky. A kto by chcel každých pár desaťročí výmenou za nesmrteľnosť vymazať vlastnú totožnosť? Potom by ten, kto by žil ďalej, bol nejaký cudzinec. Ani starý mozog v mladom tele nie je riešenie, lebo ten náš, aj pri tom najlepšom zdraví, vydrží sotva sto rokov, možno ešte o čosi viac. Ani nemôžeš jednoducho zastaviť niečie starnutie. To by spôsobilo celý rad ďalších problémov... Ach, elfovia a ľudia vyskúšali tisíce rôznych spôsobov, ako zabrániť smrti, ale nikto z nich neuspel.“

„Inými slovami,“ zhrnul to Roran, „je pre teba bezpečnejšie milovať Aryu, než oslobodiť svoje srdce, aby ho opantala ľudská žena.“

„Koho iného si *môžem* vziať než elfku? Zvlášť keď uvážim, ako teraz vyzerám.“ Eragon potlačil túžbu zdvihnúť ruku a dotknúť sa zakrivených špičiek svojich uší, ako mal vo zvyku. „Keď som žil v Ellesmère, bolo pre mňa ľahké prijať, ako draci zmenili môj vzhľad. Predsa len mi okrem toho dodali mnoho schopností. Navyše, po Oslave Prísahy spečatenej krvou boli ku mne elfovia priateľskejší. Až keď som sa vrátil naspäť k Vardenom, uvedomil som si, aký som teraz *iný*... To ma tiež trápi. Už nie som človek a nie som ani elf. Som niečo iné, niečo medzi tým, zmes, miešanec.“

„Vzchop sa!“ povzbudil ho Roran. „Nemusíš si robiť starosti, že budeš žiť navždy. Galbatorix, Murtagh, ražakovia a dokonca ktorýkoľvek vojak Kráľovstva nás môžu hocikedy prešpikovať oceľou. Múdry muž by sa nestaral o budúcnosť a pil by a hýril, kým ešte má možnosť užívať si na tomto svete.“

„Viem, čo by na to povedal otec.“

„A navyše by nám pridal pekný výprask.“

Spolu sa zasmiali a potom sa medzi nimi ako zvyčajne rozhostilo ticho. Odmlika spôsobená únavou, dôvernosťou a mnohými rozdielmi, ktoré medzi nimi osud vystaval, hoci niekedy žili takmer navlas rovnaký život.

Mali by ste ísť spať, pripomenula im Zafira. *Je neskoro a zajtra musíme skoro vstávať.*

Eragon pozrel na čiernu nebeskú klenbu a podľa hviezd odhadol čas. Bolo viac hodín, než čakal. „Rozumná rada,“ súhlasil. „Chcel som, aby sme si trochu viac oddýchli, kým vtrhneme do Helgrindu. Bitka na Horiacich plánoch zo mňa a Zafiry vysala všetky sily a ešte sme sa úplne nezotavili, lebo potom sme hneď leteli sem a za posledné večery som mnoho energie premiestnil do opasku Belota Múdrehu. Stále ma bolia ruky aj nohy a utŕžil som nespočetné množstvo rán. Pozri...“ Uvoľnil pútka na manžete ľavého rukáva košeľe, odhrnul *lámarae* – látku, ktorú elfovia tkajú priečne z vlny a zo žihľavových vlákien – a odhalil škaredý žltý pás tam, kde mu štít tlačil na predlaktie.

„Ha!“ zvolal Roran. „Tomuto ty vravíš rana? Viac bolí nakopnutý palec. Pozri, ukážem ti ranu, na ktorú môže byť muž skutočne pyšný.“ Rozšnuroval si ľavú topánku, vyzul ju, a keď vyhrnul nohavicu, ukázal čierny pruh široký ako Eragonov palec cez celý stehenný sval. „Dostal som rukoväťou kopije, keď sa nejaký vojak otáčal.“

„Dobré, ale ja mám niečo ešte lepšie.“ Eragon si vyzliekol tuniku, vytiahol košeľu z nohavíc a odkryl bok s obrovskou modrinou na rebrách a pestrofarebnou pomliaždeninou na bruchu. „Šípy,“ vysvetlil. Potom si odkryl pravé predlaktie a odhalil škrabanec podobný tomu na druhej ruke – urobil si ho, keď odrážal meč chráničom predlaktia.

Potom Roran obnažil množstvo nepravidielných modrozelených škvŕn vo veľkosti zlatky od pravého podpazušia dolu ku krížom – stopy po páde na hromadu kamenia vo vypuklom brnení.

Eragon si prezrel zranenia, zachechtal sa a povedal: „Pche, toto sú len škrabance! Vari si vběhol medzi ružové kríčky? Mám jednu ranu, ktorá všetky tieto zahanbí.“ Vyzul si obe topánky, spustil nohavice, takže na ňom zostali len košeľa a vlnené spodky. „Máš lepšiu?“ spýtal sa víťazoslávne a ukázal na vnútornú stranu stehien. Pokožka s modrinami vyzerala ako nejaké nerovnomerne dozrievajúce exotické ovocie vo farbách od jablkovozelenej po zahŕňajúcu červenú.

„Ojoj,“ uškrnul sa Roran. „Čo sa ti stalo?“

„Zoskočil som zo Zafiry, keď sme vo vzduchu bojovali s Murtaghom a Tíňom. Takto som porazil aj Tíňa. Zafira zletela podo mňa a chytila ma, skôr než som dopadol na zem, ale pristátie na jej chrbte bolo trochu tvrdšie, než by som si želal.“

Roran sa trhol a zachvel zároveň. „Vedie to až úplne...“ Nedopovedal a urobil letmý posunok smerom hore.

„Bohužiaľ.“

„Musím uznať, že je to pozoruhodné zranenie. Mal by si byť pyšný; je to dobrý výkon, zraniť sa takým spôsobom a práve na tomto... mieste.“

„Som rád, že to vieš oceniť.“

„No,“ povedal Roran, „možno máš tie najhoršie podliatiny, ale mne ražakovia spôsobili také zranenie, aké nemáš ani ty, lebo draci, ako som pochopil, ti odstránili jazvu z chrbta.“

Potom si vyzliekol košeľu a podišiel bližšie do mihotavého svetla uhlíkov.

Eragon vyvalil oči. Rýchlo sa však spamätal a svoj šok skryl za neurčitý výraz. V duchu si vynadal, že preháňa, a pomyslel si: *Nemôže to byť také zlé*. Čím viac si však Rorana prezeral, tým sa cítil zdrvenejšie.

Okolo Roranovho pravého pleca sa vinula dlhá červená a lesklá jazva, ktorá sa začínala na kľúčnej kosti a končila sa v polovici ramena. Ražakovia mu zjavne odsekli kus svalu a ten už nezrástol, lebo kožu pod jazvou znetvorila nevzhľadná vypuklina na mieste,

kde sa svalové vlákna odtrhli od seba. O niečo vyššie sa koža prepadala dovnútra a vytvárala polpalcovú priehlbinu.

„Roran, toto si mi mal ukázať už dávno. Netušil som, že ražakovia ťa zranili tak vážne. Veď určite nemôžeš hýbať ramenom...”

„Ani do boku, ani dozadu,” prisvedčil Roran. Predviedol mu to. „Môžem však zdvihnúť ruku dopredu, ale len do výšky... polovice hrudníka.” Uškrnul sa a spustil pažu. „Aj to je však drina; musím stále trénovať, inak o ruku prídem. Najlepší spôsob, ktorý som vymyslel, je prehodiť pažu dozadu a nechať ju pristáť na čomkoľvek, čo sa snažím uchopiť. Kým som ten trik zvládol, párkrát som si odrel kĺby.”

Eragon pootočil palicou medzi dlaňami. *Mal by som?* spýtal sa Zafiry.

Myslím, že musíš.

Možno to zajtra budeme lutovať.

Budeš oveľa viac lutovať, ak Roran zomrie preto, lebo nemohol mávať kladivom, keď bolo treba. Ak si potom vytiahneš energiu z okolia, nemusíš sa tak unaviť.

Vieš, že to nerobím rád. Je mi zle, už keď o tom hovorím.

Naše životy sú dôležitejšie než životy mravcov, zareagovala Zafira.

Nie pre mravce.

A ty si mravec? Nehovor nezmysly, Eragon! Nehodí sa to k tebe.

Eragon s povzdychom odložil palicu a kývol na Rorana. „Poď, vyliečim ti to.”

„Ty to dokážeš?”

„Možno.”

Roranova tvár sa rozžiarila od vzrušenia, potom však zaváhal a zatváril sa ustarostene. „Teraz? Je to rozumné?”

„Ako povedala Zafira – lepšie, keď ti to ošetrím teraz, ako keby ťa tvoje zranenie stálo život alebo ohrozilo ostatných.” Roran pristúpil bližšie. Eragon mu položil pravú ruku na červenú jazvu. Svojím vedomím pátral po okolí – obsiahol stromy, rastliny a zvieratá, ktoré obývali roklinu, a vylúčil tie, pri ktorých sa bál, že sú prislabé na to, aby kúzlo prežili. Nato začal spievať v starodávnom jazyku. Kúzlo,

ktoré odriekal, bolo dlhé a zložité. Uzdraviť takú ranu bolo oveľa ťažšie, než nechať vyrásť novú kožu. Spoliehal sa na liečebné formuly, ktoré sa v Ellesmére učil naspamäť niekoľko týždňov.

Kým vypúšťal kúzlo, strieborný znak *gedwëy ignasia* na jeho dlani žiaril ako dobiela rozžeravený kov. O chvíľu mimovoľne zastonal, keď v myšlienkach trikrát zomrel – s dvoma vtáčikmi hniezdiacimi na neďalekej borievke a s hadom skrytým medzi skalami. Roran zaťal zuby, a keď jeho ramenný sval poskočil a zmietať sa pod povrchom meniacej sa pokožky, skrútilo ho od bolesti.

A potom bolo po všetkom.

Eragon sa roztrasene nadýchol. Skryl si tvár do dlaní, aby si nenápadne utrel slzy, a skontroloval výsledky svojej práce. Videl, ako Roran niekoľkokrát pokrčil plecami, natiahol paže a otočil nimi dokola. Roranovo rameno bolo veľké a pevné – výsledok rokov strávených kopaním dier na koly do plota, ťahaním kameňov a obracaním sena. Eragon proti svojej vôli pocítil náznak závisti – možno je silnejší, ale nie taký svalnatý ako jeho bratanec.

Roran sa zasmial: „Je to ako predtým! Možno ešte lepšie. Ďakujem.“
„Niet za čo.“

„Bola to tá najčudnejšia vec. Vlastne som mal pocit, akoby som mal vyletieť z kože, a hrozne ma to svrbelo, takmer som si strhol...“

„Doniesol by si mi kúsok chleba zo sedlovej brašny? Som hladný.“

„Práve sme večerali.“

„Po takomto kúzle si potrebujem niečo dať.“

Eragon zasmrkal, vytiahol vreckovku a utrel si nos. Znovu zasmrkal. To, čo povedal, nebola úplne pravda. Rozrušila ho daň, ktorú si jeho kúzlo vyžiadalo na okolitej prírode. Báľ sa, že by sa povracal, keby si niečím neupokojil žalúdok.

„Nie je ti zle?“ spýtal sa Roran.

„Nie.“

Keďže Eragon stále myslel na trojitú smrť, ktorú práve spôsobil, musel siahnuť po fľaštičke medoviny a dúfal, že mu pomôže zastaviť prílev pochmúrnych myšlienok.

Vtom ho niečo veľmi veľké, ťažké a ostré udrelo do ruky a pripútalo k zemi. Myklo ním. Rozhliadol sa a uvidel, ako sa mu špička jedného zo Zafiríných slonovinových pazúrov zatína do mäsa. Jej ťažké viečko cvaklo cez obrovskú trblietavú dúhovku, ktorou naňho hľadela. Po chvíli zdvihla pazúr tak, akoby človek zdvihol prst, a Eragon odtiahol svoju ruku. Zalapal po dychu a zovrel hlohovú palicu. Usilovne sa snažil nevšímať si medovinu a sústrediť sa na to, čo je hmatateľné. Vytrhlo ho to z ponurého rozjímania.

Roran vytiahol zo svojej brašny polovicu kysnutého chleba. Potom sa zarazil a s náznakom úsmevu sa spýtal: „Nechcel by si radšej zverinu? Tú svoju som nedojedol.“ Zdvihol provizórny ražeň z opáleného borievkového dreva s troma kusmi dozлата opečeného mäsa. Pre Eragonov citlivý nos bola jeho vôňa výrazná a štiplavá a pripomenula mu noci, ktoré strávil v Dračích horách, a večery za dlhých zím, keď sa s Roranom a Gerom tlačili k peci a užívali si spoločný pokoj, zatiaľ čo vonku vystrájala snehová fujavica. Zbiehali sa mu sliny. „Ešte je teplá,“ lákal ho Roran a zamával mu zverinou pred nosom.

Eragon so sebazaprením pokrútil hlavou: „Daj mi len chlieb.“

„Si si istý? Naozaj sa mi podarila: nie je veľmi tvrdá ani mäkká, s primeranou dávkou korenia. Je taká šťavnatá, akoby si prehltol kus Elaininho najlepšieho duseného mäsa.“

„Nie, nemôžem.“

„Viem, že ti bude chutiť.“

„Roran, prestaň si ma doberať a podaj mi ten chlieb!“

„Aha, už chápem. Zrazu vyzeráš lepšie – možno nepotrebuješ chlieb, ale niekoho, koho by si mohol podpichovať, pravda?“

Eragon sa naňho rozzúrene pozrel a potom, rýchlejšie než blesk, mu vytrhol chlieb z ruky.

To Rorana pobavilo ešte viac. Keď sa Eragon hladne zahryzol do bochníka, poznamenal: „Nechápem, ako môžeš žiť len o chlebe, ovocí a zelenine. Chlap musí jesť mäso, ak si chce udržať silu. Nechýba ti?“

„Viac, než si myslíš.“

„Tak prečo sa takto trápiš? Každý tvor na tomto svete musí v snahe o prežitie byť iné živé bytosti – hoci aj rastliny. Tak sme stvorení. Prečo sa snažíš vzdorovať prirodzenému poriadku vecí?“

Presne to isté som mu hovorila v Ellesmére, pritakala Zafira, lenže on ma nepočúval.

Eragon pokrčil plecami. „Už sme to preberali, rob si, čo chceš. Nikomu nebudem dohovárať, ako má žiť, ale nemôžem s čistým svedomím zjesť zviera, ktorého myšlienky a pocity som poznal.“

Konček Zafirinho chvosta sa skrútil a jeho šupiny zazvonili o zvetraný výbežok skaly, ktorý vystupoval zo zeme. *Ach, je to beznádejný prípad.* Natiahla krk a zobrala zverinu Roranovi z ruky. Drevo zapraskalo medzi jej vrúbkovanými zubami a potom spolu s mäsom zmizlo v hĺbinách jej brucha. *Hm, netáral si, uznanlivo povedala Roranovi. Také lahodné a šťavnaté mäsko... mäkché, slané a rozkošne chutné, až som vo vytržení. Mal by si mi variť častejšie, Roran Kladiivo. Nabudúce by si však mal pripraviť niekoľko jeleňov naraz, inak sa poriadne nenajem.*

Roran zaváhal, akoby nevedel rozoznať, či svoju požiadavku myslela vážne, a ak áno, ako by sa mohol zdvorilo vyvliecť z takej nečakanej a trochu ťažkej povinnosti. Vrhol úpenlivý pohľad na Eragona, ktorý nad jeho nezávideniahodnou situáciou vyprskol do smiechu.

O chvíľu sa rozliehal po rokline aj Zafirin hurónsky rehot. Vo svetle žeravých uhlíkov sa jej zuby červeno zaleskli.

Ešte aj hodinu po tom, čo šli spať, ležal Eragon vedľa Zafiry, zababušený pred nočným chladom v niekoľkých vrstvách prikrývok, a rozmýšľal. Všade bolo ticho a pokoj. Zdalo sa mu, akoby nejaký mág začaroval zem, akoby celý svet spútal večný spánok, takže všetko zostane navždy zmrznuté a nemenné pod ostražitým pohľadom žiarivých hviezd.

Bez náznaku pohybu v duchu zašepkal: *Zafira?*

Áno, maličký?

Čo ak mám pravdu a on je v Helgrinde? Neviem, čo by som mal potom urobiť... Povedz mi, čo by som mal robiť.

To nemôžem, maličký, musíš sa rozhodnúť sám. Zvyky ľudí sa nezhodujú so zvyklosťami drakov. Ja by som mu odtrhla hlavu a pochutila si na jeho tele, ale podľa teba by to asi nebolo správne.

Budeš stáť pri mne, nech sa rozhodnem akokoľvek?

Vždy, maličký. No teraz odpočívaj, všetko bude dobré.

Eragon s úľavou pozrel do prázdnoty medzi hviezdami, začal pokojnejšie dýchať a pomaly sa prepadal do tranzu, ktorý mu nahrádzal spánok. Stále vnímal svoje okolie, ale na pozadí bielych súhvezdí začali vystupovať postavy jeho bdelych snov a hrať zmätené, záhadné hry, ako už bolo ich zvykom.

ÚTOK NA HELGRIND

A si štvrt hodiny pred úsvitom sa Eragon prevalil na chrbát. Dvakrát luskol prstami, aby prebudil Rorana. Potom zhra-bol svoje prikrývky a zviazal ich do pevného batoha.

Roran vstal a urobil to isté so svojimi dekami.

Pozreli sa na seba a zachveli sa od vzrušenia.

„Ak zomriem,“ povedal Roran, „dozrieš na Katrinu?“

„Dozriem.“

„Povedz jej, že som šiel do boja s láskou v srdci a jej menom na perách.“

„Poviem jej to.“

Eragon zamrmľal rýchlu vetu v starodávnom jazyku. Jeho úbytok síl bol takmer nepostrehnuteľný. „Tak. Toto prečistí okolitý vzduch a ochráni nás pred ochromujúcimi účinkami dychu ražakov.“

Potom vytiahol z brašny vrecovinu, do ktorej si schoval drôtenú košeľu. Kedysi žiarivý pancier pokrýval povlak krvi, potu a špiny z bitky na Horiacich pláňach a na krúžkoch sa začali objavovať škvrnky hrdze. Brnenie však zostalo bez trhlín, lebo všetky opravil, skôr než sa vydali do Kráľovstva.

Obliekol si košeľu s koženým chrbtom. Do nosa mu udel zách-pach smrti a zúfalstva. Potom si na predlaktia nasadil zdobené chrániče a na nohy holenné brnenie. Na hlavu si natiahol vypcha-tú čiapku, drôtenú kapucňu a oceľovú helmu. Svoju, ktorú nosil vo Farthen Dûr a do ktorej mu trpaslíci vyryli znak Dûrgrimst In-

geitum, stratil spolu so štítom pri vzdušnom súboji medzi Zafirou a Tŕňom. Na ruky si dal drôtené rukavice.

Roran sa vyzbrojil podobne ako on, ale doplnil svoje brnenie o drevený štít. Okraj štítu chránil pás mäkkého železa, aby lepšie zachytil a udržal meč nepriateľa. Eragonovo ľavé plece nezaťažoval nijaký štít, hlohovú palicu potreboval držať oboma rukami.

Eragon si cez chrbát prehodil puzdro s dvadsiatimi ťažkými dubovými šípami so sivými husími perami od kráľovnej Islanzadi. Okrem nich obsahoval luk so strieborným kovaním, ktorý preňho kráľovná dala vyrobiť z tisu. Luk mal napnutú tetivu a bol vždy pripravený.

Zafira netrpezlivo prešľapovala na mieste. *Podme už!*

Len čo zvesili brašny a zásoby z vetvy borievky, vyšplhali sa dračici na chrbát. Neplytvali časom na osedlanie. Postroj mala na sebe už od včerajšieho večera. Tvarovaná koža pod Eragonom bola teplá, takmer horúca. Zovrel krčný osteň pred sebou, aby počas nečakaných zmien smeru udržal rovnováhu. Roran sa ho jednou pažou držal okolo pása a v druhej zvieral kladivo.

Zafira sa prikrčila, pod jej hmotnosťou zapraskal kus bridlice a jediným závrtným skokom sa vyšvihla na okraj rokliny. Chvíľu balansovala a potom roztiahla obrovské krídla. Zdvihla ich k nebu a tenké membrány krídel zasvišťali vo vzduchu. Vo zdvihnutej polohe vyzerali ako dve priesvitné modré plachty.

„Nie tak silno!“ zavrčal Eragon.

„Prepáč,“ povedal Roran a uvoľnil objatie.

Zafira znova vyskočila, takže už nemohli hovoriť. S mocným huš mávla krídlami a vyniesla ich ešte vyššie. S každým ďalším mávnutím stúpali bližšie k plochým úzkym mrakom. Keď zamierila k Helgrindu, Eragon letmo pozrel doľava. Niekoľko míľ odtiaľ videl široký pás jazera Leona. Z vody stúpala sivá mystická hmla – v rannom svetle akoby na hladine horel oheň. Eragona mrzelo, že ani svojím ostrým zrakom nerozoznal vzdialenejší breh, a už vôbec nie južné výbežky Dračích hôr za sebou. Už uplynulo toľko času od chvíle, keď naposledy videl horské úbočia svojho detstva...

Na severe stála Dras-Leona, obrovská nesúrodá masa, ktorej hrnatá silueta vystupovala na pozadí hmlistej steny prichádzajúcej od západu. Jediná budova, ktorú Eragon dokázal rozoznať, bola katedrála, kde ho napadli ra'zakovia. Špička jej veže sa týčila nad zvyškom mesta ako ostnatý hrot kopije.

Vedel, že niekde pod nimi ležia zvyšky táboriska, kde ra'zakovia smrteľne zranili Broma. Opäť sa ho zmocnil hnev a zármutok nad udalosťami vtedajšieho dňa – a aj nad smrťou Gera a zničením ich farmy – a dodal mu odvalu, nie, vlastne *túžbu* postaviť sa ra'zakom v boji.

Eragon, ozvala sa Zafira, *dnes nemusím strážiť naše mysle a tajiť myšlienky pred ostatnými, pravda?*

Nie, kým sa neobjaví ďalší čarodejník.

Keď sa nad obzor vyšplhal okraj slnečného kotúča, rozžiaril sa pred nimi vejár zlatého svetla. Dosiaľ sivý svet prebudila k životu plná škála farieb: hmla žiarila nabiele, voda zmodrela, blatom natretý múr obklopujúci centrum Dras-Leony odkryl svoje zájdené žlté plochy, stromy sa zahalili do všetkých odtieňov zelenej a pôda sa sfarbila dočervena a dooranžova. Helgrind však zostával ako vždy – čierny.

Keď sa približovali, hora z kameňa sa rýchlo zväčšovala. Dokonca aj zvrchu vyzerala desivo. Zafira sa prudko zniesla k úpätiu Helgrindu, pričom sa tak naklonila doľava, že Eragon s Roranom by boli spadli, keby nemali nohy pripútané k sedlu. Potom sa rútila okolo sutinového svahu nad oltárom, kde vykonávali svoje obrady kňazi z Helgrindu. Do okraja Eragonovej helmy sa oprel vietor a vydal čudný ohlušujúci nárek.

„Tak ako?“ vykríkol Roran. Nevidel pred seba.

„Otroci sú preč.“

Keď sa Zafira strmhľav stočila opäť hore a špirálovito stúpala okolo Helgrindu, aby našla vstup do úkrytu ra'zakov, Eragon pocítil, ako ho do sedla pritisla obrovská sila. *Nevidím tu diery ani pre púštnu myš*, vyhlásila. Spomalila. Zastala vo vzduchu pred hrebeňom, ktorý

spájal dva najvyššie vrcholy. Členitý povrch skaly zosilňoval dune-
nie sprevádzajúce každé mávnutie jej krídel, až znelo hlasno ako
hrmenie. Eragonovi začali z prudkých poryvov vzduchu slziť oči.

Zadnú stenu skál a stĺpov zdobila sieť bielych žiliek, akoby sa
v prasklinách masívu nazbierala inovať. Nič iné nenarušovalo po-
chmúrny nádych atramentovočiernych, vetrom ošľahaných hra-
diieb Helgrindu. V kamennom svahu nerástli nijaké stromy ani
kry, tráva alebo lišajníky, na rozbitých rímсах nehniedzili nijaké
orly. Helgrind, verný svojmu menu, vyzeral ako miesto temnoty
a smrti. Stál zahalený v ostrých zubatých záhyboch svojich zrázov
a rozsadlín ako vyziabnutý duch, ktorý mal sužovať zem.

Eragon zapátral vo svojej mysli a presvedčil sa o prítomnosti
dvoch väzňov v Helgrinde, ktorých objavil ešte v predošlý deň. Ne-
cítil však otrokov a znepokojilo ho, že stále nedokázal zamerať ani
ra'zakov, ani lethrblakov. *Keď sa nezdržiavajú tu, tak kde?* uvažoval.
Znova pátral a všimol si niečo, čo mu predtým uniklo: jediný kvet,
horec, kvitnúci ani nie päťdesiat stôp pred nimi, kde by mala byť
pevná skala. *Odkiaľ berie dostatok svetla na život?*

Zafira na jeho otázku neodpovedala. Usadila sa na polorozpad-
nutý výbežok niekoľko stôp napravo. Na okamih pritom stratila
rovnováhu, tak opäť rozťahla krídla. Neotrela sa však o Helgrind,
špička jej pravého krídla sa ponorila do skaly a potom zasa vykĺzla.

Zafira, videla si to?

Áno.

Zafira sa predklonila a priložila špičku ňufáka tesne k strmej
skale. Zastavila sa na vzdialenosť palca či dvoch pred ňou – akoby
čakala, či nesklapne nejaká pasca – a potom pokračovala ďalej.
Jej hlava šupina po šupine vstupovala do Helgrindu, kým Eragon
videl len jej krk, trup a krídla.

Je to ilúzia! zvolala.

Pohla mocnými svalmi, zliezla z výbežku a zvyšok tela vtiahla
za hlavou. Eragon sa musel veľmi ovládať, aby si nezakryl tvár v zú-
falej snahe chrániť sa pred rýchlo sa približujúcou skalnou stenou.

O chvíľu sa ocitol v širokej klenutej jaskyni zahriatej hrejivou žiarou ranného slnka. Zafirine šupiny odrážali svetlo a na okolité kamenné steny vrhali tisíce mihotavých modrých bodiek. Eragon sa otočil. Nevidel nijaký múr, iba ústie jaskyne a panoramatický výhľad na krajinu za nimi.

Uškrnul sa. Nikdy mu nenapadlo, že Galbatorix by mohol skryť dieru ražakov pomocou kúzla. *Hlupák! Nabudúce musíš viac uvažovať*, pomyslel si. Podceňovanie kráľa bola tá najpravdepodobnejšia cesta do záhuby.

Roran zakľal a povedal: „Varuj ma, kým zasa urobíš niečo podobné.“

Eragon sa predklonil, aby si odopol nohy zo sedla. Očami stále blúdil po okolí v strehu pred číhajúcim nebezpečenstvom.

Otvor do jaskyne bol nepravidelný – vysoký asi päťdesiat a široký šesťdesiat stôp. Za ním sa objavila približne dvojnásobne veľká sieň, ktorá sa končila na dostrel luku hromadou hrubých kamenných dosák, halabala opretých jedna o druhú pod rozličnými uhlami. Škrabance, ktoré hyzdili podlahu, dokazovali, že odtiaľ mnohokrát vzlietali lethrblakovia, pristávali tam alebo sa po nej prechádzali. Do jaskyne viedlo päť nízkych chodieb, pripomínajúcich záhadné kľúčové dierky, a ďalej spojovací tunel, dosť veľký na to, aby ním Zafira prešla. Eragon starostlivo preskúmal chodby, ale bolo v nich tma ako vo vreci. Zdali sa prázdne, čo si overil rýchlymi výpadmi svojej mysle. Zvnútra Helgrindu sa ozývalo nekonečné kvapkanie vody a zvláštny prerývaný šelest, ktorý naznačoval náhlivo sa pohybujúce neznáme bytosti v tme. Okrem šuchotu sa v prázdnej miestnosti ozýval Zafirin pravidelný dych.

Najvýraznejšou črtou jaskyne však bola zmes pachov. Prevládala vôňa chladného kameňa, ale pod ňou Eragon rozoznal závaný vlhkosti a plesne a niečo ešte oveľa horšie: odporne sladkastý zápach rozkladajúceho sa mäsa.

Rozopol si posledný pár remienkov, preložil si pravú nohu cez Zafirin chrbát, takže sedel v sedle bokom a pripravoval sa na zoskok.

Roran sa chystal spraviť to isté z druhej strany. Kým sa Eragon ešte držal, v šeleste dráždiacom jeho sluch začul sériu úderov – akoby súčasne klopalo o skalú mnoho kladív. O sekundu sa zvuk zopakoval.

Spolu so Zafirou sa pozreli smerom, odkiaľ prichádzal hluk.

Zo spojovacieho tunela sa vyrútila obrovská neľudská bytosť. Oči mala čierne, vypuklé a bez beliem. Zobák dlhý sedem stôp, netopierie krídla. Trup, pod ktorým sa vlnili svaly, bol holý, bez chlupov. Pazúry vyzerali ako železné bodáky.

Zafira sa zatackala, keď sa pokúsila lethrblakovi vyhnúť, ale márne. Netvor narazil do jej pravého boku silou skazonosnej lavíny.

Čo presne sa stalo ďalej, Eragon nevedel, lebo náraz ho vymrštil do vzduchu a v tom zmätku ani nestačil dokončiť myšlienku. Jeho slepý let sa skončil rovnako nečakane, ako sa začal. Chrbtom narazil do niečoho tvrdého a rovného, zosunul sa na podlahu a opäť si buchol hlavu.

Posledný náraz mu vyrazil dych. Ohromene ležal schúlený na boku. Lapal dych a snažil sa opäť získať kontrolu nad svojimi ne-reagujúcimi údmi.

Eragon! vykrikla Zafira.

Obavy v jej hlase Eragona vyburcovali a postavili na nohy. Keď sa mu do rúk a nôh vrátil život, natiahol sa a schytil svoju palicu, ktorá spadla vedľa neho. Vrazil bodák do neďalekej praskliny a pomocou palice sa postavil na nohy. Zapotácal sa. Pred očami mu tancovali hviezdčky.

Okolo panoval taký zmätok, že nevedel, kam sa má skôr pozrieť.

Zafira s lethrblakom sa gúľali po jaskyni, kopali, driapali a hrýzli do seba takou silou, že by rozdrvili aj skalú pod sebou. Ich súboj musel sprevádzať nepredstaviteľný hluk, ale Eragon nič nepočul. Napriek tomu pod chodidlami cítil záchvevy, ako sa obrovskí tvorovia hádzali z boka na bok, až hrozilo, že rozmliaždia každého, kto sa k nim priblíži.

Zo Zafiríných čelustí vyrazil prúd modrého ohňa a zasiahol ľavú stranu netvorovej hlavy žiarou roztavujúcou oceľ. Plamene akoby

sa stočili okolo lethrblaku a vôbec mu neublížili. Netvor sa nedal zastrašiť. Buchol Zafiru do krku a prinútil ju zmeniť útok na obranu.

Zo spojovacieho tunela rýchlosťou šípov vyrazil druhý lethrblaka. Vrhol sa Zafire na slabiny, a keď otvoril úzky zobák, vydal strašný, zničujúci vreskot, z ktorého sa Eragonovi zježili chlpy a útroby mu zovrela hrôza. Zavrčal od bolesti, lebo *toto* počul. Zápach teraz pripomínal hory pokazeného mäsa hodeného do suda so splaškami a ešte pekne v lete aspoň týždeň odležaného. Stisol pery, lebo sa mu zodvihol žalúdok, a svoju pozornosť presunul inde.

Pár krokov od neho ležal Roran, opretý o stenu jaskyne, kde pristál. Práve keď sa naňho Eragon pozrel, pohol sa, potom sa vyťahol na všetky štyri končatiny a vstal. Oči sa mu skleneno leskli a tackal sa ako opitý.

Neďaleko za Roranom sa z chodby vynorili ražakovia. V znetvorených rukách držali dlhé svetlé meče starodávneho vzhľadu. Na rozdiel od svojich rodičov boli približne rovnako veľkí ako ľudia. Od hlavy po päty ich chránil pancier, hoci z neho bolo vidieť len málo, lebo aj v Helgrinde nosili svoje čierne plášte.

Blížili sa s prekvapivou pružnosťou, pohybovali sa prudko a trhavo ako hmyz. A predsa Eragon ani ich, ani lethrblakov nevycítil. *Môžu byť tiež ilúziou?* uvažoval. *Nie, to je nezmysel. Mäso, po ktorom sa Zafira driaľala, bolo dostatočne reálne.* Napadlo mu ďalšie vysvetlenie: *zrejme nemožno odhaliť ich prítomnosť. Možno sa ražakovia dokážu skrývať pred vedomím ľudí, svojich obetí, rovnako ako sa pavúky skrývajú pred muškami.* Ak to tak bolo, potom Eragon konečne chápal, prečo ražakovia tak úspešne prenasledujú čarodejníkov a Jazdcov v službách Galbatorixa, hoci nevedia čarovať. *Dočerta!* Uľavil by si írečitejšími nadávkami, ale teraz bol čas konať, nie preklínať svoju smolu. Brom tvrdil, že ražakovia preňho za denného svetla nepredstavujú nijakých súperov. Možno to bola pravda len vďaka tomu, že Brom celé desaťročia vymýšľal proti nim kúzla. Eragon vedel, že ak ražakov nejako neprekvapia a nezískajú výhodu, budú sa so Zafirou a s Roranom tešiť, ak vyviaznu živí, nie ešte pomýšľať na záchranu Katriny.

Eragon zdvihol pravú ruku nad hlavu, vykrikol: „*Brisingr!*“ a hodil proti ražakom ohnivú guľu. Netvori odskočili a guľa sa rozprskla o kamennú podlahu, kde chvíľu blikala, potom zhasla a úplne zmizla. To kúzlo bolo bláznivé a detinské a nemohlo spôsobiť nijakú vážnejšiu škodu, ak Galbatorix chránil ražakov rovnako ako lethrblakov. Napriek tomu Eragona tento útok nesmierne uspokojil. A ražakov rozptýlil aspoň na tak dlho, aby prebehol k Roranovi a chrbtom sa pritisol o jeho chrbát.

„Zadrž ich na chvíľku,“ vykrikol a dúfal, že Roran ho počuje.

Či ho počul, alebo nie, určite pochopil, čo od neho Eragon chce. Kryl sa štítom a zdvihol kladivo, prichystaný bojovať.

Množstvo sily v úderoch lethrblakov už spotrebovalo ochranu proti telesnému nebezpečenstvu, ktorým Eragon očaroval Zafiru. Bez nej jej lethrblakovia spôsobili niekoľko dlhých, ale plytkých škrabancov na stehnách, a podarilo sa im trikrát ju pichnúť zobákom. Rany boli krátke, ale hlboké a spôsobovali jej nesmiernu bolesť.

Zafira vypárala jednému lethrblakovi rebrá a odhryzla mu posledné tri stopy chvosta. Eragon žasol, keď si uvedomil, že krv netvora je modrozelená, akoby s medenou patinou.

Vtom sa obaja lethrblakovia odtrhli od Zafiry, začali okolo nej krúžiť a občas na ňu zaútočili, aby si ju udržali od tela. Vyčkávali, kým sa neunaví alebo kým budú mať príležitosť zabiť ju zobákmi.

Zafira bola vďaka svojim šupinám a zubom lepšie usposobená na otvorený boj ako lethrblakovia – boli tvrdšie a pevnejšie než sivá koža netvorov. V tesnom súboji predstavovali jej zuby oveľa väčšie nebezpečenstvo než ich zobáky, ale napriek tomu mala problémy odrážať oboch netvorov, zvlášť keď jej strop bránil skákať či lietať alebo inak prekabátiť nepriateľa. Eragon sa bál, že aj keby zvíťazila, lethrblakovia ju zmrzačia, skôr než ich stačí zabiť.

Rýchlo sa nadýchol a vypustil kúzlo, ktoré obsahovalo každú z dvanástich techník zabíjania, ktoré ho naučil Oromis. Starostlivo formuloval zaklínadlo ako sled jednotlivých krokov. Musel dbať na to, aby mohol pretrhnúť prúd kúzla, keby mu ho Galbatorixove

ochrany zhatili. Inak by kúzlo spotrebovalo všetku jeho silu, až by zomrel.

Dobre, že urobil preventívne opatrenia. Len čo vyslovil zaklínadlo, hneď zistil, že kúzlo na lethrblakov neúčinkuje, a prestal. Nečakal, že uspeje s tradičnými formulkami na usmrtenie, ale musel to vyskúšať, hoci bolo málo pravdepodobné, že by si Galbatorix počínal nepozorne, keď pripravoval kúzla pre lethrblakov a ich potomkov.

Zrazu mu za chrbtom Roran vykrikol: „Jaj!“ a o sekundu sa už o jeho štít obtrel meč, zadunelo krúžkové brnenie a zazvonil úder druhého meča, ktorý sa odrazil od jeho helmy.

Eragon si uvedomil, že sluch sa mu zlepšuje.

Ra'zakovia znova a znova útočili, ale ich zbrane sa vždy odrazili od Roranovho brnenia alebo o vlások minuli jeho tvár či telo, hoci svojimi mečmi mávali veľmi rýchlo. Roran bol príliš pomalý, aby im rany odplácal, ale aj tak ho nedokázali zničiť. Zlostne syčali a chrľili nekonečný prúd urážok, ktoré boli o to odpornejšie, že netvori svojimi tvrdými, naprázdno zacvaknutými čeľuštami komolili slová.

Eragon sa usmial. Ulita z kúzel, ktorými Rorana opriadol, fungovala. Dúfal, že neviditeľná sieť energie vydrží, kým nenájde spôsob, ako lethrblakov zastaviť.

Vtom dvaja lethrblakovia jednohlasne zakričali a všetko naokolo sa zatriaslo a potemnelo. Eragona na okamih opustilo odhodlanie a nedokázal sa ani pohnúť, potom sa však spamätal a otriasol sa ako pes bojujúci proti krutosti. Ten zvuk mu pripomínal bolestné vrieskanie dvoch detí.

Potom začal čo najrýchlejšie, ale pozorne odriekavať zaklínadlo v starodávnom jazyku. Každá veta, ktorú vyslovil, obsahovala možnosť okamžite zabiť a každá smrť bola niečím jedinečná. Kým recitoval svoj narýchlo pripravený monológ, Zafira dostala ďalší úder do ľavého boku. Sama však útočníkovi zranila krídlo, keď mu tenkú lietaciu membránu rozsekla pazúrmí na prúžky. Na Eragonove kríže sa z Roranovho chrbta prenášalo množstvo ťažkých úderov, ako ra'zakovia bleskurýchlo a zúrivo sekali a bodali. Väčší

z dvojice sa pomaly zakrádal okolo Rorana, aby zaútočil priamo na Eragona.

A potom, uprostred nárazov ocele o oceľ, ocele o drevo a pazúrov o skalú, sa ozvalo zaškrípanie meča, ktorý prekázol brnením, nasledované vlhkým chrupnutím. Roran vykrikol a Eragon pocítil, ako sa mu cez pravé lýtko rozstrekla krv.

Kútikom oka sledoval, ako k nemu priskočila hrbatá postava a chystala sa ho prepichnúť. Svet sa zmrštil okolo toho maličkého bodu, špička sa trblietala ako úlomok krištáľu, každý škrabanec sa v jasnom svetle blýskal ako ortuť.

Musel použiť ešte jedno kúzlo, ktorým sa pokúsil zabrániť ražakovi, aby mu zasunul meč medzi pečeň a obličky. V zúfalstve sa nesnažil lethrblaku zraniť priamo, namiesto toho vykrikol: „*Garjzla, letta!*“

Zaklínadlo vyslovené v tejto rýchlosti poskladal len nahrubo a pritom ešte aj zle sformuloval – ale fungovalo. Cibuľovité oči lethrblaku s roztrhnutým krídlom sa premenili na súbor polguľovitých zrkadielok a Eragonovo kúzlo od nich odrážalo svetlo, ktoré by inak prešlo do zreníc lethrblaku. Oslepený netvor sa zatackal a začal mlátiť okolo seba v márnej snahe zasiahnuť Zafiru.

Eragon otočil hlohovú palicu v ruke a v poslednej chvíli odrazil ražakov meč, ktorý mal už takmer medzi rebrami. Ražak pristál pred ním a natiahol krk. Eragon cúvol. Až vtedy si všimol, že z jeho kapucne sa vynoril krátky tučný zobák a cvakol mu len kúsok od pravého oka. Vtedy si uvedomil, že ražakov ostnatý červený jazyk sa krúti ako bezhlavý had.

Eragon si posunul ruky do stredu palice, zasiahol ražaka cez prepadnutý hrudník a odstrčil ho niekoľko metrov od seba. Netvor padol na ruky a kolená. Eragon sa otočil k Roranovi, ktorému cez ľavý bok presakovala krv, a odrazil meč druhého ražaka. Použil leš: udel do jeho ostria, a keď sa ražak zahnal proti jeho krku, nasmeroval druhý koniec palice na telo obludy a bodnutie odklonil. Potom vyletel vpred a udel ražaka dreveným koncom palice do brucha.

Keby mal pri sebe svoj Zar'rok, okamžite by ho zabil, ale takto v ňom len niečo zapraskalo a netvor sa najmenej desať metrov gúľal. Potom sa znova postavil a na hrboľatej skale zanechal stopy modrej krvi.

Potrebujem meč, pomyslel si Eragon.

Neochvejne sa postavil čelom k oboj ra'zakom, ktorí k nemu mierili. Nemal inú možnosť, len zostať stáť na mieste a brániť sa pred ich spojenými útokmi, lebo bol to jediné, čo stálo medzi tými vranami so zahnutými pazúrami a Roranom. Chystal si to isté zaklínadlo, ktoré sa osvedčilo proti lethrblakovi, ale kým vyslovil prvú slabiku, jeden ra'zak švihol mečom do výšky a druhý zasa dolu.

Meče sa s tupým *bong* odrazili od Eragonovej palice. Nepoškriabali ani inak nezničili začarované drevo. Vľavo, vpravo, hore a dolu. Eragon nerozmýšľal, keď odrážal príval úderov, striedal výpady a obranu. Palica sa v boji proti viacerým protivníkom osvedčila, lebo mohol útočiť a brániť sa oboma koncami a často súčasne. Teraz to veľmi dobre využil. Ťažko, rýchlo a krátko dýchal. Z čela sa mu lial pot, ktorý stekal do kútikov očí a rozmazával mu zrak. Potil sa aj na chrbte a vnútornej strane paží. Srdce mu šlo vyskočiť z hrude.

Nikdy sa necítil taký živý ako pri boji.

Vlastná ochrana však Eragonovi nestačila. Keďže väčšinu energie venoval Zafire a Roranovi, jeho kúzelné mechanizmy čoskoro zlyhali a menší ra'zak ho zranil na ľavom kolene. Zranenie ho neohrozovalo na živote, napriek tomu bolo vážne, lebo na jednej nohe neudržiaval celú svoju hmotnosť.

Pevne zovrel v ruke palicu, napravil si ju a zhora udrel jedného ra'zaka do hlavy. Ten sa síce zvalil na zem, ale Eragon nevedel, či zomrel, alebo len upadol do bezvedomia. Priblížil sa k druhému, dobodol mu plec aj ramená a nečakaným obratom mu vyrazil meč z ruky. Kým ho úplne dorazil, oslepený lethrblak s potrhávaným krídlom preletel pozdĺž jaskyne a narazil do múra takou silou, až sa zo stropu uvoľnila spárinka kamenných vložiek. Na ten hluk sa Eragon aj Roran, aj ra'zakovia inštinktívne otočili.

Za zmrzačeným lethrblakom priskákala Zafira, kopla ho a zahryzla sa mu do šlachovitého krku. Lethrblaka sa metal a chcel sa silou vôle vymaniť, ale dračica len tak pohodila z boka na bok hlavou a zlomila mu väzy. Od radosti naplnila jaskyňu divokým víťazoslávnym revom.

Druhý lethrblaka ani na okamih nezaváhal. Vrhol sa na Zafiru, zaboril pazúry pod okraje jej šupín a stiahol ju do neriadeného pádu. Bojovali a spolu sa pritom gúľali k ústiu jaskyne. Chvíľu sa tákali a potom zmizli z dohľadu. Bola to bystrá taktika, lebo lethrblaka sa tak dostal z Eragonovho dosahu a Jazdec mohol proti tomu, čo nevidel a necítil, len ťažko zasiahnuť kúzlom.

Zafira! vykrikol.

Staraj sa o seba, s týmto si hravo poradím.

Keď sa Eragon otočil, zbadal dvoch ražakov miznúť v hĺbinách najbližšej chodby – menší podopieral toho väčšieho. Zavrel oči, zameral duše väzňov v Helgrinde a zamrmľal vetu v starodávnom jazyku. Potom Roranovi povedal: „Zavrel som Katrininu celu, aby ju ražakovia nemohli použiť ako rukojemníčku. Dvere môžeš otvoriť len ty alebo ja.“

„Dobre,“ utrúsil Roran cez zaťaté zuby. „Nemôžeš niečo urobiť s týmto?“ pohodil bradou k miestu, na ktoré si pritískal pravú ruku. Krv mu stekala pomedzi prsty. Eragon preskúmal ranu. Len čo sa jej dotkol, Roran sa mykol.

„Mal si šťastie,“ skonštatoval Eragon. „Meč zasiahol rebro.“ Jednu ruku položil na zranenie, druhú na dvanásť diamantov ukrytých v opasku Belota Múdreho, ktorý mal opášaný okolo bedier, a vytiahol silu nazhromaždenú v drahokamoch. „*Waise heill!*“ Roranov bok sa zavlnil a kúzlo zacelilo kožu a nanovo spojilo sval.

Potom si Eragon vyliečil reznú ranu na svojom ľavom kolene.

Keď skončil, narovnal sa a pozrel smerom, kde zmizla Zafira. Prenasledovala lethrblaku k jazeru Leona a ich spojenie sa strácalo. Eragon jej chcel pomôcť, ale vedel, že zatiaľ sa o seba bude musieť postarať sama.

„Ponáhľaj sa!“ zvolal Roran. „Utekajú!“

„Máš pravdu.“

Eragon zdvihol svoju palicu, podišiel k neosvetlenej chodbe a prebiehal pohľadom z jedného kamenného výčnelka k druhému v očakávaní, že z niektorého vyskočia ražakovia. Pohyboval sa pomaly, aby sa jeho kroky neozývali v kľukatej chodbe. Keď sa náhodou dotkol skaly, aby nestratil rovnováhu, zistil, že ju pokrýva sliz.

Po mnohých metroch zákrut hlavná jaskyňa zmizla a nastala taká hlboká tma, že ani Eragon nič nevidel.

„Ty si na tom možno inak, ale ja neviem bojovať v tme,“ zašepkal Roran.

„Ak vyčarím svetlo, ražakovia sa k nám nepriblížia – nie teraz, keď poznám kúzlo, ktoré proti nim funguje. Kým neodídeme, jednoducho nevylezú. Musíme ich však zabiť, pokiaľ máme šancu.“

„Čo mám robiť? Skôr narazím do múra a zlomím si nos, ako nájdem tých dvoch netvorov. Mohli by sa k nám nenápadne prikradnúť a bodnúť nás do chrbtov.“

„Psst... drž sa môjho opasku a buď pripravený skrčiť sa.“

Eragon síce nič nevidel, ale stále počul, cítil a hmatal. Bol taký vnímavý, že presne vedel, či sa nablízku niečo nachádza. Najnebezpečnejšie by bolo, keby ražakovia zaútočili z diaľky, trebárs šípom, ale veril, že má dosť pohotovú reakciu, aby Rorana aj seba zachránil pred blížiacou sa strelou.

Eragona na tvári poštekľil prúd vzduchu, odrazu však ustal a zmenil smer. Tlak zvonku silnel a vzápätí slabol. Cyklus sa v kolísavých intervaloch opakoval a vytváral neviditeľné víry, ktoré sa oňho obtierali ako prúdy rozvírenej vody.

Ich prerývaný dych prehlušoval čudnú zmes zvukov, ktoré sa šíрили chodbou. Medzi nádychmi a výdychmi Eragon začul *cing, cing, klap* padajúceho kamenia niekde v spleti rozvetvených chodieb a pravidelné *dong... dong... dong* kvapiek zrazenej pary bubnujúcich na hladinu podzemnej kaluže. Počul aj, ako podrážkami topánok drví štrk. Niekde ďaleko pred nimi sa ozvalo dlhé desivé zaúpenie.

Nezjavil sa však nijaký nový pach: vo vzduchu sa miešali pot, krv, vlhkosť a pleseň.

Eragon ich krôčik za krôčikom viedol ďalej dovnútra Helgrindu. Chodba sa zvažovala a často sa rozdeľovala alebo stáčala, takže by sa boli už dávno stratili, keby nevyužíval Katrininu myseľ ako orientačný bod. Miestami boli hrboľaté chodby nízke a stiesnené. Keď Eragon narazil hlavou do stropu, zmocnila sa ho klaustrofóbia.

Som späť, oznámila Zafira, práve keď Eragon vystúpil na kostrbatý schod vysekaný do skaly. Zastavil sa. Keď zistil, že unikla ďalším zraneniam, uľavilo sa mu.

A lethrblaka?

Pláva hore bruchom v jazere Leona, bojím sa však, že nejakí rybári náš súboj spozorovali. Keď som ich naposledy videla, veslovali k Dras-Leone.

Nič sa nedá robiť. Porozhliadni sa v tom tuneli, z ktorého vyliezli lethrblakovia, a maj sa na pozore pred ra'zakmi. Možno sa pokúsia okolo nás prekĺznuť a utiecť z Helgrindu vchodom, ktorý sme použili.

Pravdepodobne mali útočisko niekde dolu.

Zrejme, ale nemyslím si, že tam pobežia.

Mali pocit, že sú už hodiny uväznení v temnote, hoci Eragon vedel, že to nemohlo trvať dlhšie ako desaťpätnásť minút. Keď zostúpili viac než sto stôp do Helgrindu, zastavil sa na rovnej kamennej chodbe. V duchu odovzdal svoje myšlienky Roranovi: *Katrinina cela je asi päťdesiat stôp pred nami, vpravo. Nemôžeme riskovať, že ju pustíme von, skôr než budú ra'zakovia mŕtvi alebo zmiznú preč. Lenže čo ak sa nám neukážu, kým celu neotvoríme? Neviem, prečo ich necítim. Mohli by sa tu predtým skrývať do súdneho dňa. Takže ktovie, ako dlho budeme čakať. Alebo oslobodíme Katrinu, kým ešte máme šancu? Môžem ju opriať nejakými kúzlami, ktoré by ju mali ochrániť pred väčšinou útokov.*

Roran na okamih zaváhal. Oslobodíme ju hneď, rozhodol sa.

Znova sa po hmata vydali nízkou chodbou s drsnou, neopracovanou podlahou. Eragon venoval väčšinu svojej pozornosti pevnej

pôde pod nohami, aby udržal rovnováhu. Takmer mu uniklo zašušanie látky kľžucej sa po látke a potom tlmené *dmk*, ktoré vyšlo odkiaľsi z diaľky vpravo od nich.

Priskočil k múru a zatlačil Rorana za seba. Vtom mu niečo preletelo okolo pravého líca a vyrylo mu to drážku do mäsa. Tenký škrabanec štípal, akoby ho mal spálený.

„Kveykva!“ vykrikol.

Na chodbe sa rozžiarilo červené svetlo, jasné ako poludňajšie slnko. Nemalo nijaký zdroj, a tak osvetľovalo všetky povrchy rovnomerne a bez tieňov a dodávalo veciam nezvyčajne plochý vzhľad. Náhla žiara Eragona oslnila, ale oveľa viac zasiahla osamelého ražaka pred ním. Netvor pustil luk, zakryl si tvár kapucňou a prenikavo vykrikol. Podobný vreskot napovedal, že druhý ražak je za nimi.

Roran!

Eragon sa otočil práve včas. Zbadal Rorana s vysoko zdvihnutým kladivom, ako sa vrhá na druhého ražaka. Zmätená príšera sa potkýnala dozadu, ale bola príliš pomalá. Kladivo dopadlo. „Za môjho otca!“ vykrikol Roran. Udel znova. „Za náš domov!“ Ražak bol už mŕtvy, ale Roran znova zdvihol kladivo: „Za Carvahall!“ Jeho posledný úder roztrieštil ražakov pancier ako šupku suchej tekvice. V neľútostnej karmínovej žiare sa rastúca kaluž krvi zdala červená.

Eragon roztočil palicu, aby odrazil šíp alebo meč, ktorý každú chvíľu čakal zo strany druhého ražaka. Chodba pred nimi bola prázdna. Zakľal.

Prešiel ku skrútenej postave na podlahe, z celej sily sa zahnal palicou a udel do trupu mŕtveho ražaka.

„Na toto som čakal,“ hlesol.

„Aj ja.“

Pozreli sa s Roranom na seba.

„Au!“ Eragon sa chytil za líce, lebo bolesť zosilnela.

„Štípe to!“ zvolal Roran. „Rob niečo!“

Ražakovia museli hrot šípu namočiť do seitrového oleja, napadlo Eragonovi. Spomenul si na svoj výcvik, vyčistil si ranu a okoli-

té tkanivo zariekadlom, a tak vyliečil ryhu na tvári. Niekoľkokrát otvoril a zavrel ústa, aby sa uistil, že mu svaly správne fungujú. S pochmúrnym úsmevom poznamenal: „Predstav si, ako by sme teraz vyzerali bez kúzel.“

„Bez kúzel by sme sa nemuseli báť Galbatorixa.“

Zabávať sa môžete neskôr, napomenula ich Zafira. Len čo tí rybári dorazia do Dras-Leony, kráľ sa zrejme dozvie o našich činoch od jedného zo svojich čarodejníkov v meste, a nechceme predsa, aby sa zaujímal o Helgrind, kým sme ešte tu.

Áno, áno, súhlasil Eragon, uhasil všadeprítomnú červenú žiaru slovami *brisingr raudhr* a vytvoril červené svetlo, rovnaké ako v predchádzajúcu noc, s tým rozdielom, že toto zostávalo ukotvené šesť palcov od stropu namiesto toho, aby ho nasledovalo, kamkoľvek pôjde.

Keď mal teraz príležitosť lepšie si prezrieť kamennú chodbu, zbadal, že do nej z oboch strán vedie asi dvadsatoro kovaných dverí. Ukázal na jedny prstom a povedal: „Deviata cela vpravo, choď po ňu. Ja skontrolujem ostatné. Ra'zakovia v nich možno nechali niečo zaujímavé.“

Roran prikývol. Čupol si a prehľadal telo, ale nijaké kľúče nenašiel. Pokrčil plecami: „Tak to urobím hrubou silou.“ Rýchlo dobehol k správnym dverám, odhodil štít a začal kladivom pracovať na pántoch. Pri každej rane sa ozval hrozný praskot.

Eragon mu neponúkol pomoc, jeho bratanec by ju teraz aj tak neprijal. Okrem toho tu bolo ešte niečo, čo musel urobiť. Podišiel k prvej cele, zašepkal tri slová, a keď sa zámka odomkla, odsunul dvere. V malej miestnosti ležala len čierna reťaz a hromada hniúcich kostí. Nič viac než tieto smutné pozostatky ani nečakal. Už vedel, kde sa nachádza osoba, ktorú hľadá, ale ďalej hral divadielko, aby nevzbudil Roranovo podozrenie.

Pod dotykom Eragonových prstov sa otvorilo a zavrelo ďalších dvoje dverí. Keď sa rozleteli dvere na štvrtej cele, vpustili dnu pohyblivý jas čarovného svetla a odhalili muža, ktorého si Eragon neželal nájsť – Slouna.

NEZHODY

Mäsiar sedel schúlený pri stene s rukami nad hlavou spútanými v železných okovách. Potrhané šaty sťažka zakrývali bledé vychudnuté telo; pod priesvitnou pokožkou mu ostro vystupovali kosti a modré žily. Na zápästiach s okovami mal boľavé pluzgiere, z ktorých vytekal hnis a krv. Zvyšky vlasov mu zošediveli alebo zbeleli a viseli v splasnutých, mastných prameňoch cez zjazvenú tvár.

Vyburcovaný údermi Roranovho kladiva zdvihol hlavu k svetlu a rozochveným hlasom sa opýtal: „Je tam niekto? Je tam niekto?“ Vlasy mu skĺzli dozadu a odkryli očné jamky vpadnuté hlboko do lebky. Namiesto viečok mu cez prázdne otvory viseli len zvyšky otrhanej pokožky. Dookola mal samé pomliaždeniny a chrasty.

Eragon si uvedomil, že ražakovia zrejme Slounovi vyklali oči.

Nevedel sa rozhodnúť, čo má urobiť. Mäsiar povedal ražakom, že Eragon našiel Zafirino vajce. Navyše zavraždil strážneho Byrda a zradil Carvahall Kráľovstvu. Keby Slouna priviedol medzi ostatných dedinčanov, nepochybne by ho uznali za vinného a odsúdili na smrť obesením.

Aj podľa Eragona mal za svoje zločiny zomrieť. O tom nepochyboval. Nerozhodný bol najmä preto, lebo Roran miluje Katrinu a tú – nech už Sloun urobil čokoľvek, určite viaže nejaké puto k otcovi. Sledovať sudcu, ako verejne odsúdi Slounove skutky a potrestá ho obesením, by pre ňu ani pre Rorana vôbec nebolo ľahké.

Také utrpenie by dokonca mohlo ovplyvniť ich zasnúbenie. Tak či onak, Eragon bol presvedčený, že keby sa vrátili so Slounom, viedlo by to k nezhodám medzi ním, Roranom, Katrinou a ostatnými dedinčanmi a mohlo by to vyvolať veľa zloby, ktorá by ich rozptylovala v boji proti Kráľovstvu.

Najjednoduchšie by bolo, napadlo Eragonovi, zabiť ho a ostatným povedať, že som ho našiel v cele mŕtveho... Pery sa mu triasli a už-úž mal na jazyku jedno zo smrtiacich slovíčok.

„Čo chcete?“ spýtal sa Sloun. Obrátil hlavu tak, aby lepšie počul. „Už som vám povedal všetko, čo viem!“

Eragon preklial sám seba za svoje váhanie. O Slounovej vine nebolo pochyb, bol to vrah a zradca. Ktorýkoľvek zákonodarca by ho odsúdil na trest smrti.

Navzdory týmto argumentom myslel na to, že sa pred ním chúlí muž, ktorého poznal celý život. Mäsiar bol možno opovrhnutiahodný človek, ale spájali sa s ním veľmi osobné Eragonove spomienky a zážitky, ktoré by trápili jeho svedomie. Zabiť Slouna by bolo ako zodvihnúť ruku proti Horstovi alebo Loringovi, alebo ktorémukoľvek zo starších mužov z Carvahallu.

Bol však znova pripravený vysloviť osudné slová.

Potom sa mu v mysli vynoril obraz: otrokár Torkenbrand, ktorého s Murtaghom stretli na úteku k Vardenom, kľáčí na prašnej zemi a Murtagh k nemu prikročí a zotne mu hlavu. Eragon si pamätal, ako proti Murtaghovmu skutku protestoval a ako ho to ešte niekoľko nasledujúcich dní trápilo.

Vari som sa tak zmenil, spýtal sa sám seba, *že teraz dokážem urobiť to isté? Ako povedal Roran, zabil som, ale len v zápale boja... nikdy nie takto.*

Obzrel sa ponad plece. Roran práve zdolal poslednú zámku na Katrininej cele. Pustil kladivo a chystal sa vyraziť dvere. Vtom si to však rozmyslel a pokúsil sa ich zvesiť.

Dvere sa o pár milimetrov vydvihli, potom sa zasekli. Triasli sa mu v rukách. „Poď mi s tým pomôcť!“ vykrikol. „Nechcem, aby na ňu spadli.“

Eragon sa ešte raz pozrel na zúfaleho mäsiara. Nemohol váhať. Musel sa rozhodnúť. Tak alebo onak, musel sa rozhodnúť...

„Eragon!“

Neviem, čo je správne, uvedomil si Eragon. Vedel, že nie je správne zabiť Slouna, ale ani odovzdať ho Vardenom. Netušil, čo je správnejšie, iba žeby existovala nejaká tretia možnosť.

Eragon zdvihol ruku, akoby mäsiarovi žehnal, a zašepkal: „*Slytha*.“ Slounove okovy zarachotili a jeho bezvládne telo kleslo na zem. Upadol do hlbokého spánku. Len čo si bol Eragon istý, že kúzlo zabralo, zasa zavrel a zamkol dvere na cele a obnovil okolo nich svoju ochranu.

Čo máš za lubom, Eragon? spýtala sa Zafira.

Počkaj, keď budeme spolu. Potom ti to vysvetlím.

Čo mi vysvetlíš? Nemáš nijaký plán.

Daj mi čas a niečo vymyslím.

„Čo tam bolo?“ spýtal sa Roran, keď Eragon pribehol.

„Sloun.“ Eragon lepšie prichytil dvere, ktoré viseli medzi nimi. „Je mŕtvy.“

Roran vyvalil oči. „Čože?“

„Asi mu zlomili väzy.“

Eragon sa bál, že mu Roran neuverí. Potom si jeho bratanec odfrkol a povedal: „Tak je to, myslím, najlepšie. Môžeme? Raz, dva, tri...“

Spolu vytiahli ťažké dvere z pántov a hodili ich obďaleč. Kamennou chodbou sa rozliehali opakované otrasy, s ktorými dopadli na zem. Roran vletel do cely, ktorú osvetľovala jediná vosková svieca. Eragon ho nasledoval.

Katrina sa krčila v kúte železného lôžka. „Nechajte ma, vy bezzubí bastardi! Nie...“ Zarazila sa a celkom onemela, keď Roran urobil krok vpred. Jej špinavá a od nedostatku slnka bledá tvár sa v tej chvíli naplnila údivom a nežnou láskou. Eragon si uvedomil, že ešte nevidel niekoho takého krásneho. Nespustila oči z Rorana. Vstala a roztrasenou rukou sa dotkla jeho tváre.

„Ty si po mňa prišiel.“

„Prišiel.“

Roran od šťastia zavzlykal. Objal ju a privinul k sebe. Na okamih zostali stratení vo svojom objatí.

Potom sa Roran odtiahol a trikrát ju pobožkal na ústa. Katrina pokrčila nos a zvolala: „Nechal si si narásť bradu!“ Bolo také nečakané, že povedala práve toto a pôsobila pritom tak šokovane a prekvapene, až sa Eragon musel pousmiať.

Katrina si ho všimla až teraz. Preletela po ňom očami a potom mu pozrela do tváre. Chvíľu ju zmätene skúmala. „Eragon? Si to ty?“

„Som.“

„Teraz je Dračí jazdec,“ snažil sa jej vysvetliť Roran.

„Jazdec? Chceš povedať...“ zajakala sa, akoby ju to zistenie vystrašilo. Letmo sa pozrela na Rorana, akoby uňho hľadala ochranu. Ešte tesnejšie sa k nemu privinula a odsunula sa trocha ďalej od Eragona.

„Ako... ako ste nás našli?“ obrátila sa na Rorana. „Kto s vami prišiel?“

„To všetko ti porozprávame neskôr. Musíme sa dostať z Helgrindu, kým nás nezačne prenasledovať polovica Kráľovstva.“

„Počkaj! A čo je s mojím otcom? Našli ste ho?“

Roran sa pozrel na Eragona, potom sa opäť obrátil ku Katrine a smutne jej povedal: „Prišli sme neskoro.“

Katrina sa zachvela. Privrela oči a po tvári sa jej skotúlala osamotená slza. „Čo sa dá robiť.“

Eragon sa medzitým horúčkovo snažil vymyslieť, ako sa zbaviť Slouna. Musel však svoje myšlienky skrývať pred Zafirou, lebo vedel, že ona by s jeho postojom nesúhlasila. V hlave sa mu začal črtáť plán. Bol výstredný, nebezpečný a neistý, ale za daných okolností sa mu zdal ako jediná schodná cesta.

Vynechal ďalšie úvahy a začal rýchlo konať. Musel toho za krátky čas stihnúť veľa. „Jierda!“ vykrikol a namieril prúd kúzla. S výbuchom modrých iskier a lietajúcich úlomkov sa kovové putá okolo Katrininých členkov rozpadli. Prekvapene vyskočila.

„Ty čaruješ,“ zašepkala.

„Len som použil jednoduché zaklínadlo.“ Mykla sa, keď sa jej chcel dotknúť. „Katrina, musím sa ubezpečiť, či ťa Galbatorix alebo niekto z jeho čarodejov nejako nezačaroval alebo ťa nedonútil niečo prisahať v starodávnom jazyku.“

„V starodávnom...“

Roran ju prerušil: „Eragon! Urob to, až keď sa utáboríme. Tu nemôžeme zostať.“

„Nie!“ Eragon prudko kývol rukou. „Urobím to teraz.“ Roran zamračene uhol a dovolil Eragonovi, aby položil Katrine ruky na plecía. „Pozerať sa mi do očí,“ vyzval ju. Prikývla a poslúchla.

Eragon musel prvý raz použiť kúzlo na odhalenie práce iného mága. Naučil ho to Oromis, ale nevedel si spomenúť na presné znenie zaklínadla zo zvitkov v Ellesméré. Mal také veľké medzery v pamäti, že sa v troch prípadoch spoľahol na synonymum, aby vôbec mohol kúzlo dokončiť.

Dlho hľadel do Katrininých lesklých očí a potichu odriekal vety v starodávnom jazyku. Občas s jej dovolením preskúmal niektorú z jej spomienok, aby sa presvedčil, či sa s ňou niekto nepohral. Robil to čo najjemnejšie, nie ako dvojčatá, ktoré mu po príchode do Farthen Dûr pri podobnom procese pustošili myseľ.

Roran sa prechádzal sem a tam pred otvorenými dverami – strážil. Jeho nepokoj však narastal. Otáčal kladivom a poklepal si ním akoby do rytmu nejakej piesne o stehno.

Napokon Eragon Katrinu pustil. „Hotovo.“

„Čo si objavil?“ zašepkala. Objala sa okolo ramien. Čelo jej zbrázdili vrásky znepokojenia a čakala na jeho vyjadrenie.

Roran znehybnel. V cele sa rozhostilo ticho.

„Nič, len tvoje vlastné myšlienky. Nezväzujú ťa nijaké kúzla.“

„Samozrejme, že nie,“ zavrčal Roran a znova ju k sebe privinul.

Všetci traja vyšli z cely. „*Brisíngr, iet tauthr!*“ povedal Eragon a mávol smerom k svetlu, ktoré sa stále vznášalo pod stropom chodby. Na jeho povel sa žiariaci kruh zniesol tesne nad jeho hlavu. Zavesil sa tam a pohojďával sa ako kus dreva v príboji.

Pod Eragonovým vedením sa spleťou chodieb ponáhľali k jaskyni. Eragon napreďoval po klzkej skale, pátral po poslednom ražakovi a súčasne budoval magickú ochranu okolo Katriny. Počul, ako si s Roranom šepkajú: „Milujem ťa... Horst a ostatní... Sú živí a zdraví... Vždy... Pre teba... Áno... Áno... Áno... Áno...“ Dôvera a láska, ktorú pociťovali, bola taká silná, že v Eragonovi vyvolávala tupú bolestnú túžbu.

Keď sa dostali asi na desať metrov od hlavnej jaskyne a vďaka tlmenej žiare už začínali pred sebou čosi vidieť, Eragon zhasol svetlo. Po pár krokoch Katrina spomalila. Pritisla sa k stene chodby a zakryla si tvár. „Nemôžem ísť ďalej. To svetlo je také silné, že ma z neho bolia oči.“

Roran sa pred ňu rýchlo postavil, aby ju chránil svojím tieňom. „Kedy si naposledy bola vonku?“

„Neviem...“ Do jej hlasu sa vkradol náznak paniky. „Neviem! Odvtedy, čo ma sem priviedli, som na svetlo nevyšla. Roran, oslepnem?“ Zafňukala a rozplakala sa.

Jej slzy Eragona veľmi prekvapili. Pamätal si ju ako nesmierne silnú a statočnú ženu. Dlhé týždne však strávila zamknutá v tme, v strachu o svoj život. *Keby som bol na jej mieste, aj mňa by to možno takto vydesilo.*

„Neboj sa, budeš v poriadku. Len si zasa musíš zvyknúť na denné svetlo.“ Roran ju pohladkal po vlasoch. „No tak, netráp sa preto. Všetko bude v poriadku... Už si v bezpečí. V bezpečí, Katrina. Počuješ ma?“

„Počujem.“

Eragon odtrhol zo spodného okraja tuniky, čo mu dali elfovia, pás látky a podal ho Katrine. „Obviaž si ju okolo očí. Mala by si cez ňu celkom dobre vidieť, takže nespadneš ani do ničoho nenarazíš,“ povedal jej.

Poďakovala sa mu a zaviazala si oči.

Zrazu sa všetci traja ocitli v presvetlenej krvavej hlavnej jaskyni. Ešte viac ako predtým páchla od výparov zo zabitého lethrblaku.

Z temných hlbín pod lomeným oblúkom sa oproti nim vynorila Zafira. Len čo ju Katrina zbadala, zalapala po dychu. Pritisla sa k Roranovi a zaryla mu prsty do ramena.

„Katrina, dovoľ mi, aby som ti predstavil Zafiru. Som jej Jazdec. Pochopí všetko, čo jej povieš,“ povedal Eragon.

„Je mi ctou, veľký drak,“ dostala zo seba Katrina a pokrčila kolenná pri pokuse o poklonu. Zafira takisto sklonila hlavu. Potom sa otočila k Eragonovi. *Prehľadala som hniezdo lethrblakov, ale nenašla som nič, len kosti, kosti a samé kosti. Niektoré bolo ešte cítiť po mäse. Ra'zakovia museli tých otrokov dnes v noci zožrať.*

Je mi ľúto, že sme ich nestihli oslobodiť.

Ja viem, ale nemôžeme v tejto vojne zachrániť každého.

Eragon ukázal na Zafiru a povedal: „Vylezte jej na chrbát. Hneď som pri vás.“

Katrina trocha zaváhala, potom sa pozrela na Rorana, ktorý prikývol a ticho ju ubezpečil: „Neboj sa. Zafira nás sem aj pri-niesla.“ Cestou k dračici obišli lethrblakovo telo. Zafira ležala pripravená, aby na ňu mohli vysadnúť. Roran spojil ruky a urobil Katrine schodík. Podvihol ju, aby sa mohla vytiahnuť cez dračiu ľavú prednú labu. Odtiaľ sa Katrina po sedlových popruhoch so slučkami vyškrabala na Zafirin chrbát ako po povrazovom rebríku. Roran ako horská koza skackajúca z jedného miesta na druhé vyliezol za ňou.

Eragon prišiel za nimi a prezrel Zafiru, aby posúdil závažnosť jej škrabancov, odrenín, trhlín, podliatin a bodných rán, ktoré mala po celom tele. Pritom sa nespoliehal len na to, čo vidí, ale aj na Zafirine pocity.

Preboha, zvolala, prezrieš ma, až keď budeme mimo nebezpečenstva! Neboj sa, nevykrvácam.

To nie je celkom pravda a ty to dobre vieš. Máš vnútorné krvácanie. Ak ho teraz nezastavím, mohli by sa objaviť komplikácie, ktoré nedokážem vyliečiť, a potom by sme sa už nikdy nevrátili k Vardenom. Nehádaj sa so mnou, spravím to raz-dva.

Eragon zahojil Zafirine rany za pár minút. Zranenia boli dosť vážne, takže kúzla mohol dokončiť len pomocou opasku Belota Múdneho a navyše musel siahnuť do Zafiríných obrovských zásob energie. Kedykoľvek prešiel od väčšej rany k menšej, bránila sa a vyzývala ho, nech už prestane. Eragon však na jej rozčarovanie týmto protestom nevenoval ani najmenšiu pozornosť.

Keď konečne skončil, vyčerpaný padol na zem. Prstom ukázal na miesta, kde lethrblakovia dobodali Zafiru zobákmi, a povedal: *Arya alebo iný elf by mal skontrolovať, ako som ťa vyliečil. Robil som, čo som mohol, ale možno mi niečo uniklo.*

Vážim si tvoj záujem o moje zdravie, odpovedala, ale toto nie je práve ideálne miesto na súcitné prejavy. Mali by sme odtiaľto čím skôr zmiznúť!

Áno. Je čas odletieť, ustúpil a cúvol od Zafiry k chodbe za sebou.

„Rýchlo!“ zakričal naňho Roran. „Ponáhľaj sa!“

Eragon! zvolala Zafira.

Eragon pokrútil hlavou. „Nie. Zostávam tu.“

„Ty...“ začal Roran, ale prerušilo ho Zafirino zúrivé vrčanie. Švihla chvostom o stenu jaskyne a podlahu poškriabala pazúrmí, takže kosť zaškrípala o kameň, akoby zažívala smrteľné muky.

„Počúvajte!“ vykrikol Eragon. „Jeden z ražakov ešte žije. A predstavte si, čo ďalšie užitočné by mohlo v Helgrinde byť: zvitky, medikamenty, informácie o dianí v Kráľovstve – veci, ktoré by nám mohli pomôcť! Ražakovia tu možno skrývajú svoje vajcia. Ak je to tak, musím ich zničiť, skôr než sa ich zmocní Galbatorix.“ A Zafire ešte povedal: *Nedokážem zabiť Slouna, nechcem, aby ho Roran alebo Katrina videli, a nemôžem ho nechať zomrieť od hladu v cele ani znova dať zajať Galbatorixovými mužmi. Prepáč, ale musím sa s tým vyrovnáť sám.*

„Ako sa dostaneš z Kráľovstva?“ robil si starosti Roran.

„Pobežím. Som rovnako rýchly ako elf, veď vieš.“

Konček Zafirinho chvosta sa mykol. To bolo jediné varovanie, ktoré Eragon dostal, kým k nemu nepriskočila a nenatiahla jednu z trblietavých láb. Len-len sa skryl v chodbe pred jej nohou, ktorá preletela tade, kde predtým stál.

Zafira pribrzdila pred ústím do chodby a zúrívo zrevala – úzkym tunelom ho nemohla prenasledovať. Svojím telom zakrývala väčšinu svetla. Keď pazúrmí a zubami sekla do vchodu a odlomila poriadny kus skaly, kameň okolo Eragona sa otriasol. Jej divé vrčanie a pohľad na útočiacu papuľu plnú zubov dlhých ako jeho predlaktie Eragona trochu vydesili. Teraz pochopil, ako sa musí cítiť zajac krčiaci sa v nore, keď sa k nemu prehrabáva líška.

„Gánga!“ vykrikol.

Nie! Zafira položila hlavu na zem, trúchlivo zanariekala a uprela naňho obrovské užialené oči.

„Gánga! Milujem ťa, Zafira, ale musíš odletieť.“ Cúvla niekoľko metrov od chodby, zafrkala naňho a zamňaukala ako mačka: Maličký...

Eragon jej veľmi nerád ubližoval a nerád ju posielal preč. Akoby sám seba trhal na dve polovice. Zafirino utrpenie preniklo ich duševným spojením a znásobilo jeho vlastnú bolesť, až ho takmer ochromila. Pozbieral všetku odvahu zopakovať: „Gánga! Nevracaj sa po mňa a ani po mňa nikoho neposielaj. Budem v poriadku. Gánga! Gánga!“

Zafira zúrívo zavyla a váhavo prešla k ústiu jaskyne. Roran z jej sedla zakričal: „Eragon, maj rozum a nerob hlúposti! Si veľmi dôležitý, neriskuj!“

Zvýšok vety prehlušilo mávnutie krídel, keď Zafira vyletela z jaskyne. Na jasnom nebi sa jej šupiny trblietali ako kopa žiarivo modrých diamantov. *Je nádherná*, pomyslel si Eragon, *hrdá, ušľachtilá a krajšia než ktorákoľvek iná živá bytosť. Nijaký jeleň či lev by nemohol súperiť so vznešenosťou draka počas letu.*

Zafira mu ešte naposledy povedala: *Viac ako týždeň čakať nebudem. Potom sa po teba vrátim, Eragon, aj keby som sa mala prebiť cez Trňa, Šruikana a tisíc čarodejov.*

Eragon tam stál, kým nezmizla z dohľadu. Potom sa už nedokázal dotknúť jej mysle. So srdcom ako z olova sa vystrel, odvrátil sa od slnka a všetkých jasných a živých vecí a vykročil späť do tienistého bludiska chodieb.

JAZDEC A RA'ZAK

Eragon sedel uprostred Helgrindu na chodbe lemovanej celami s palicou v lone a zalievala ho studená žiara červeného svetla. Od skál sa odrážal jeho hlas, ktorý jednotaj opakoval niekoľko viet v starodávnom jazyku. Nešlo o kúzlo, ale o správu pre posledného ra'zaka. Opakoval: „Poď, ty požierač ľudského mäsa, poďme skončiť náš boj. Si ranený a ja som unavený. Tvoji druhovia sú mŕtvi a ja som tiež sám. Bude to vyrovnaný súboj. Sľubujem, že proti tebe nepoužijem *gramaryu*, nezraním ťa ani ťa nespútam pomocou kúzel, ktoré som predtým použil. Poď, ty požierač ľudského mäsa, poďme skončiť náš boj...“

Zdalo sa mu, že to opakuje nekonečne dlho. Príšerne sfarbený priestor sa počas večného opakovania slov ani trocha nezmenil, zavládlo v ňom bezčasie, stratil zmysel a význam. Potom Eragonove hlasné myšlienky utíchli a zmocnil sa ho zvláštny pokoj.

Zrazu zdúpnel s otvorenými ústami a v nemom úžase.

Asi desať metrov od neho stál ra'zak. Z lemu potrhaných šiat mu kvapkala krv. „Môj pán nechce, aby sssom ťa zabil,“ zasyčal.

„To ti už teraz môže byť jedno.“

„Áno. Ak podľahnem tvojej palici, nech sssa Galbatorix sss tebou vyrovná sssám. On má viac sssŕdc ako ty.“

Eragon sa zasmial. „Sŕdc? Ja bojujem za ľudí, nie on.“

„Hlupáčik.“ Ra'zak trocha naklonil hlavu a pozrel sa o kus ďalej na mŕtvolu druhého ra'zaka. „Vyliahol sssom sssa ssspolu sss

ňou. Zosssilnel sssi odvtedy, čo sssme sssa prvýkrát ssstretli, Tieňobijca.“

„Ak by som to nespravil, zabila by ona mňa.“

„Uzavrieš ssso mnou dohodu, Tieňobijca?“

„Akú dohodu?“

„Sssom posssledný zo sssvojej rasssy, Tieňobijca. Sssme ssstaro-
dávny rod a nechcem, aby sssa na násss zabudlo. Pripomenul by
sssi v piesssňach a príbehoch ossstatným ľuďom hrôzu, ktorú sss-
me budili u príssslušníkov tvojej rasssy? Ssspomínajte na násss ako
na possstrach!“

„Prečo by som to mal pre teba urobiť?“

Ražak pritisol zobák na svoju úzku hruď a chvíľu si kvokál a cvr-
líkal len tak sám pre seba.

„Lebo,“ povedal nakoniec, „ti prezradím niečo tajné. Áno, po-
viem ti to.“

„Tak hovor.“

„Daj mi najssskôr sssvoje ssslovo, že ma neoklameš.“

„Nedám. Povedz mi to a až potom sa rozhodnem, či sa dohod-
neme.“

Uplynula minúta a ani jeden sa nepohol, hoci Eragonove svaly
zostávali napnuté a pripravené na útok. Po ďalšom prívale ostrého
kvokania ražak povedal: „Takmer zissstil meno.“

„Kto?“

„Galbatorix.“

„Aké meno?“

Ražak nespokojne zasyčal. „To ti nemôžem povedať! To *meno!*
Ssskutočné meno!“

„Musíš mi to bližšie vysvetliť.“

„Nemôžem!“

„Potom neuzavrieme nijakú dohodu.“

„Preklínam ťa, Jazdec! Preklínam ťa! Nech nenájdeš hniezdiss-
sko ani úkryt, ani pokoj duše v tom sssvojom kraji. Nech odídeš
z Alagaëzie a nikdy viac sssa nevrátiš!“

Eragonovi od hrôzy prebehol mráz po chrbte. V duchu si znova spomenul na slová bylinkárky Angely, keď rozhodila svoje dračie kocky a veštila mu budúcnosť. Predpovedala mu presne taký istý osud.

Vtom si ra'zak prudko roztvoril premočený plášť a odhalil luk so šípmom natiahnutým do tetivy. Pred Eragonom sa rozstrekla krv jeho nepriateľa. Ra'zak zdvihol zbraň a vystrelil.

Eragon palicou odrazil šíp smerujúci na jeho hrud'.

Akoby tento pokus bol iba úvodným gestom, ktoré im prikazovali zvyky pred začatím skutočného súboja. Ra'zak sa zohol, položil luk na podlahu, napravil si kapucňu a pomaly a rozvážne vytiahol spod rúcha meč s čepeľou v tvare listu. Medzitým Eragon vstal, pevne uchopil palicu a zaujal bojový postoj.

Vrhli sa proti sebe. Ra'zak sa pokúsil preseknúť Eragona napoly, ale ten pred mečom uskočil. Mávol palicou dohora a cez pláty, ktoré chránili netvorov krk, mu zapichol jej kovový bodák pod zobák. Ra'zak sa zachvel a zrútil sa na zem.

Eragon uprene hľadel na svojho najnenávidenejšieho nepriateľa, na jeho čierne oči bez viečok. Zrazu pocítil slabosť v kolenách a obrátil sa mu žalúdok. Utreľ si ústa, vytrhol palicu z ra'zakovho tela a zašepkal: „Za nášho otca. Za náš domov. Za Carvahall. Za Broma... Odplata bola vykonaná. Nech tu hniješ navždy, ra'zak.“

Potom podišiel k cele, kde Sloun pod vplyvom čarov ešte vždy tvrdo spal. Prehodil si mäsiara cez plece a vydal sa do hlavnej jaskyne Helgrindu. Občas Slouna zložil, aby preskúmal dosiaľ neprebádané miestnosti alebo bočné chodby. Objavil v nich hľbu ničiacich nástrojov vrátane štyroch kovových fľaštičiek seitrového oleja, ktoré hneď zničil, aby nikto nemohol použiť mäsožravú kyselinu na presadzovanie svojich zákerných plánov.

Keď sa konečne vytackal zo spleti chodieb, do tváre ho zasiahlo horúce slnečné svetlo. Prešiel okolo mŕtveho lethrblaku, pričom zadržal dych, a dostal sa až k okraju obrovskej jaskyne. Zo strmej steny Helgrindu sa rozhliadol na kopce hlboko pod sebou. Na západe zbadal kúdol oranžového prachu vznášajúci sa nad cestou

medzi Helgrindom a Dras-Leonou. Ohlasoval blížiacu sa skupinu jazdcov na koňoch.

Pravý bok ho pálił pod ťarchou ťažkého bremena, a tak si presunul mäsiara na druhé plece. Zažmurkal, aby striasol kvapky potu, ktoré sa mu lepili na viečka, a usilovne sa snažil vymyslieť, ako so Slounom prekonať tých päťtisíc stôp, čo ho čakali.

„Dolu je to takmer jedna míľa,“ zamrmľal. „Po ceste by som tú vzdialenosť prešiel ľahko dokonca aj so Slounom. Takže nás musím dostať dolu pomocou kúzla... Áno, ale môže to byť veľmi namáhavé, keď to chcem vykonať všetko naraz a nezabiť sa pritom. Ako vravieval Oromis, telo nedokáže dostatočne rýchlo premieňať svoje zásoby na energiu, čiže väčšinu kúzel nemôže vykonávať dlhšie než pár sekúnd. Vždy mám k dispozícii len obmedzené množstvo sily, a keď sa minie, musím počkať, kým sa nezotavím... No ak sa tu budem takto sám so sebou rozprávať, tak sa tiež nikam nedostanem.“

Poriadne uchopil Slouna a uprel oči na úzku rímsu asi sto stôp pod ním. *Toto bude bolieť*, pomyslel si a pripravoval sa na pokus. Potom vykrikol: „Audr!“

Pocítil, ako sa zdvihol pár palcov nad podlahu jaskyne. „Fram!“ prikázal a kúzlo ho vynieslo von z Helgrindu na otvorené priestranstvo, kde sa vznášal bez opory ako mrak na nebi. Aj keď bol zvyknutý letať so Zafirou, pohľad na prázdno pod sebou v ňom vyvolával stiesnené pocity.

Usmernil prúd kúzla a vzápätí už rýchlo zostupoval zo skrýše ražakov – ktorú opäť zakrývala krehká kamenná stena – na rímsu. Keď dosadol, topánka sa mu šmykla na uvoľnenom kúsku skaly. Mával okolo seba rukami a hľadal pevnú pôdu pod nohami, ale nedokázal sa pozrieť dolu. Keby sa predklonil, mohol by stratiť rovnováhu a spadnúť. Vtom mu ľavá noha definitívne skĺzla z rímasy a začal padať do neznáma. Kým sa však rozhodol použiť na záchranu kúzlo, noha sa mu zaklinila do praskliny v skale a prudko sa zastavil. Okraje štrbiny sa mu zarývali do lýčka za brnením, čo mu však neprekážalo, lebo ho tak držali na mieste. Eragon sa chrbtom

oprel o Helgrind, aby mohol lepšie nadvihnúť Slounovo bezvládne telo. „To nebolo také hrozné,“ poznamenal. Stálo ho to veľa síl, ale nie toľko, aby nemohol pokračovať. „Zvládnem to,“ uistoval sa. Nasal do pľúc čerstvý vzduch a čakal, až sa mu upokojí búšiace srdce; mal pocit, akoby s mäsiarom prešiel už poriadny kus cesty.

„Zvládnem to...“

Opäť sa sústredil na prichádzajúcich jazdcov. Boli o poznanie bližšie a cez suchú planinu cválali tempom, ktoré ho znepokojovalo. *Sú to preteky medzi nimi a mnou*, uvedomil si. *Musím utiecť, kým nedorazia k Helgrindu. Určite sú medzi nimi aj čarodeji a ja nie som v takej kondícii, aby som sa im mohol postaviť zoči-voči*. Pozrel Slounovi do nehybnej tváre. „Nemohol by si mi trochu pomôcť?“ spýtal sa ho. „To je to najmenej, čo môžeš urobiť, keď zväžím, že kvôli tebe riskujem život alebo niečo viac.“ Spiaci mäsiar otočil hlavu a znova sa ponoril do ríše snov.

Eragon zavrčal a odtiahol sa od steny Helgrindu. Znova povedal: „Audr!“ a ocitol sa vo vzduchu. Tentoraz sa spoliehal aj na Slounove skromné sily. Ako dva čudné vtáky spolu klesali pozdĺž členitého úbočia Helgrindu k ďalšej rímse, ktorej šírka sľubovala bezpečné pristátie. Eragon nepostupoval kolmo dolu, ale skôr šikmo, aby sa stáčali okolo Helgrindu a aby ich oboch členité skaly skryli pred jazdcami na koňoch.

Čím viac sa blížili k zemi, tým pomalšie postupovali. Eragon cítil, že je unavený, aj vzdialenosť, ktorú dokázal prekonať na jeden raz, sa skrátila. Medzi jednotlivými výkonmi čoraz ťažšie naberal sily. Nakonca aj zdvihnúť prst sa mu zdalo takmer neznesiteľne namáhavé. Onedlho ho vyčerpanosť úplne zmorila a otupila jeho myšlienky a pocity, takže jeho rozboľaveným svalom sa aj tie najtvrdšie skaly zdali mäkké ako vankúše. Keď konečne zoskočil na vyprahnutú zem, celkom vysilený sa aj so Slounom zvalil do prachu. Ležal s rukami čudne zloženými pod sebou a prižmúrenými očami zísal do žltých bodiek citrínu, vyrastajúceho z malého kameňa kúsok od jeho nosa. Mäsiar ležal na chrbte ako hromada oceľových prútov.

Z Eragonových pľúc unikal vzduch, ale akoby sa tam nijaký nevracal. Zrak sa mu zatemnil, akoby mrak zakryl slnko. Každý úder jeho srdca oddeľovala smrteľná pauza, a keď sa ozval, nebolo to viac než tlmené zachvenie.

Eragon už nebol schopný súvisle myslieť, ale niekde v hĺbke duše si uvedomoval, že asi umiera. Nedesilo ho to, práve naopak. Tá vyhládka bola preňho vykúpením – bol neuveriteľne unavený a smrť by ho vyslobodila z opotrebovanej telesnej schránky a dovolila mu večný odpočinok.

Zrazu sa nad jeho hlavou objavil čmeliak veľký ako palec. Krúžil mu okolo ucha, potom okolo kameňa a skúmal hrudky citrínu, ktoré boli rovnako žiarivo žlté ako poľné kvety rastúce medzi kopcami. Jeho chĺpky žiarili v rannom svetle – Eragon každý jeden videl ostro a jasne – a rozmazané krídla vydávali tiché bzučanie pripomínajúce vojenský pochod. Štetinky na nohách mal napudrované peľom.

Čmeliak bol plný života a taký energický a krásny, že Eragonovi sa vrátila chuť do života. Svet, v ktorom existuje také úžasné stvorenie ako tento čmeliak, je svet, kde chcel žiť. Silou vôle vytiahol ľavú ruku spod svojho tela a zovrel drevnatú stonku blízkeho kríčka. Ako pijavica, kliešť alebo iný parazit vytiahol z rastliny život a nechal ju zvädnúť a vyschnúť.

Príval energie zbystril Eragonov dôvtip. Zrazu sa začal báť – keď opäť zatúžil žiť, nenašiel v okolitej temnote nič než hrôzu. Posunul sa kúsok dopredu, chytil druhý kríček a vtiahol do seba jeho životnú energiu, potom tretí, štvrtý a ďalší a ďalší, kým úplne neobnovil svoje sily. Potom vstal a pozrel sa na rad suchých rastlín. Keď uvidel, čo spôsobil, v ústach pocítil horkosť. Vedel, že neopatrne zaobchádzal s kúzlom a že keby zomrel, jeho ľahkovážne správanie by odsúdilo Vardenov na skazu. Keď si uvedomil, akú hlúposť zasa urobil, až ním myklo. *Brom by mi dal poža uši, že som to takto zbabral*, bleslo mu hlavou.

Vrátil sa k Slounovi. Zodvihol vyzíabnutého mäsiara zo zeme, potom sa otočil smerom na východ a dlhými skokmi vyrazil od

Helgrindu do úkrytu v plytkej rokline. Keď sa o desať minút zastavil, aby skontroloval svojich prenasledovateľov, zbadal mrak prachu pri úpätí skaliska, z čoho usúdil, že jazdci dorazili k temnej kamennej veži.

Usmial sa. Galbatorixovi prisluhovači boli príďaleko na to, aby ktorýkoľvek radový čarodej vycítil jeho alebo Slounovho ducha. *Kým objavia telá ražakov, pomyslel si, ubehnem najmenej ďalšie tri míle. Pochybujem, že ma potom dokážu nájsť. Okrem toho budú hľadať draka s Jazdcom, nie pešiaka.*

Eragon bol rád, že sa nemusí obávať bezprostredného útoku, a pokračoval ďalej doterajším tempom: nie veľmi namáhavým krokom, ktorý dokáže udržať po celý deň. Nad hlavou mu žiarilo zlatobieľe slnko. Desiatky míľ kráčal ľudoprázdnou divočinou, kým narazil na prvé dedinské chyže. V srdci mu vzkĺčila nová radosť a nádej. Konečne sú ražakovia mŕtvi. Konečne sa skončila aj jeho odvetná výprava. Konečne si splnil svoju povinnosť voči Gerovi a Bromovi. A konečne odhodil plášť strachu a zlosti, pod ktorým trpel od chvíle, ako sa ražakovia prvýkrát objavili v Carvahalle. Zabiť ich mu trvalo oveľa dlhšie, než predpokladal, ale teraz to vykonal a bol to veľký čin. Oddával sa uspokojeniu, že s pomocou Rorana a Zafiry splnil takú ťažkú úlohu.

Prekvapilo ho, že víťazstvo vnímal ako horkosladké, poškvrnené nečakaným pocitom straty. Prenasledovanie ražakov bolo jedným z jeho posledných pút s predchádzajúcim životom v údolí Palancar a nerád to puto pretínal, aj keď bolo hrozné. Navyše mu tá úloha dávala zmysel života v čase, keď nijaký nemal. Bol to dôvod, prečo opustil svoj domov. Teraz mu na mieste, kde v sebe živil nenávisť k ražakom, vznikla prázdna diera.

Eragona vydesilo, že by mohol oľutovať koniec takej hroznej výpravy, a zaprisahal sa, že takú chybu už viac nespraví. *Odmietam sa opäť upnúť na svoj boj proti Kráľovstvu, Murtaghovi alebo Galbatorixovi až tak, že by mi to bránilo odpútať sa od neho na ceste za niečím iným, ak nadíde na to čas, alebo dokonca, že by som sa snažil*

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Brisingr***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.